

Молодіжний ВІСНИК

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №86 (111) ЛЮТИЙ 2018 РОКУ

ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ»

<http://vmvpu.vn.ua> <https://instagram/vmvpu>

<https://www.facebook.com/dptnzvmvpu> <https://www.facebook.com/groups/vmvpusport>

Єдина Країна

Єдина Страна

Зі святом 8 Березня!

Наближається жіноче свято. Різні думки снують навколо дня 8-го Березня: святкувати його чи ні. Але істина залишається єдиною: жінка щоденно заслуговує на увагу та повагу, на шанобливе ставлення. Жінка уособлює в собі усе прекрасне: ніжність, красу, доброту, кохання, готовність до самопожертви. З кожним роком жінки в нашій країні, як і в цілому світі, займають все активніші громадянські позиції, беруть участь у всіх сферах життя.

Жінка завжди була і є берегинею сімейного затишку, доброти, турботливою матір'ю. На її плечі інколи лягає непосильна ноша повсякденних турбот. Неоціненний вклад та безпосередня участь жінки у боротьбі за незалежну, суверенну Україну на сході вказує на її ще більшу величність та значимість у сучасному житті. Це все надихає нас, чоловіків, на ще більшу повагу, любов та особливе

ставлення у повсякденному житті.

Так складається, що в освітянській галузі працює більше жінок, зокрема й у нашому училищному колективі. Педагогічна праця не завжди достойно оцінена, заробітна плата не відповідає рівню вкладеного, але наші трудівниці гідно несуть звання працівниць нашого навчального закладу та за своє ставлення до роботи заслуговують максимальної подяки від своїх вихованців.

Зазначу, що успішній роботі училища я завдячую, в першу чергу, нашому креативному жіночому колективу.

Тож, бажаю вам, дорогі жінки, міцного здоров'я, творчого натхнення, кохати і бути коханими, мати віру в мирне, продуктивне життя всіх українців.

**З великою повагою,
директор ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ»
О.Д. Дмитрик**

Вітаємо бронзових призерів Всеукраїнської Спартакиади серед ПТНЗ

З 20 по 23 лютого у місті Чернівці проходили Всеукраїнські змагання з настільного тенісу серед учнів професійно-технічної освіти. За результатами цьогорічної обласної Спартакиади наші учні: Влад Нікрасевич, учень групи №35, та Олександр Буренко, учень групи №23, увійшли до збірної команди Вінницької області і мали честь виступити на змаганнях Всеукраїнського рівня. Крім наших юнаків до збірної команди увійшли дві кращих тенісистки, які навчаються в Хмельницькому АЦПТО: Світлана Попельська та Юлія Єдноралюк.

Змагання склалися з трьох видів програм – це особистий розряд, де кожний учасник змагався окремо; парний розряд, де змагалися пари юнаків та дівчат між собою; і змішані пари. Протягом трьох днів на десяти тенісних столах відбувалися тенісні баталії, сутички були дуже цікавими і запеклими. Всі спортсмени демонстрували гру на дуже високому технічному рівні, емоції зашкалювали через край, та врешті-решт виграв той, у кого були міцніші нерви. На цих змаганнях зібралися спортсмени майже з усієї України і кожний прагнув перемогти. Тому дуже приємно відзначити той факт, що збірна команда Вінницької області з настільного тенісу у загальнокомандному заліку виборола III загальнокомандне місце та стала бронзовим призером Всеукраїнської Спартакиади серед ПТНЗ.

В останній день змагань наші спортсмени брали участь у трьох фіналах, де вдало виступили і набрали 183 очки у загальнокомандному заліку, пропустивши вперед лише команди міста Києва та Дніпропетровської області. До цієї перемоги доклали чимало зусиль дівчата Хмельницького училища, але і наші хлопці не стояли осторонь. Тому ми щиро вітаємо Влада Нікрасевича та Олександра Буренка з цією яскравою перемогою на змаганнях такого високого рівня, бажаємо їм і надалі наполегливо тренуватись і завжди триматись на висоті.

**В.В. Петелько,
керівник фізичного виховання**

III місце – результат моєї праці

Славиться наше училище юнаками-боксерами, а останнім часом ще й дівчатами, які вибрали собі такий, здавалося б, нежіночий вид спорту, як бокс. Під керівництвом тренера Василя Івановича Джоги у спеціалізованому залі боксу опановують наші учні усі тонкощі цього мужнього виду спорту. Також регулярно виступають наші боксери на змаганнях різних рівнів, демонструючи високі результати.

З 5 по 11 лютого в місті Рівному проходив Чемпіонат України з боксу серед жінок, молоді, юніорок, дівчат.

У Чемпіонаті брала участь Карина Мулько, учениця групи №34. Завдяки своїй наполегливості вона зайняла III місце у ваговій категорії 54 кг. Секцію з боксу, яка працює в нашому училищі, дівчина відвідувала двічі. Перша спроба на I курсі виявилась невдалою, інтерес до боксу швидко зник. Друга спроба виявилась успішнішою. Шлях до перемоги був довгим та тернистим. Готуючись до Чемпіонату було багато тренувань, наполегливої праці над собою, не обходилося і без синців та хвилювань. Карина вчилась та удосконалювала свої вміння, уважно дослухалась до порад тренера.

І от настала вирішальна мить, наша чемпіонка вийшла на ринг. Вона згадує це так: «Я так хвилювалась, що нічого навколо себе не бачила, тому пропустила перші удари». Але години наполегливої праці не минули даремно, і – учениця у півфіналі. Вона провела один бій, результатом якого стало III місце та почесна грамота.

«Я пишаюся тим, що зайняла III місце на Всеукраїнському чемпіонаті з боксу, адже для мене це вагомніше, ніж перше, тому що це результат моєї праці та праці мого тренера», – сказала Карина на одному з виховних заходів.

**Н.А. Якимчук,
майстер виробничого
навчання**

Читайте у номері:

У світі точних наук – с.3

Запорука успіху – с.5

ПрофіСтарт: обери своє майбутнє – с.8

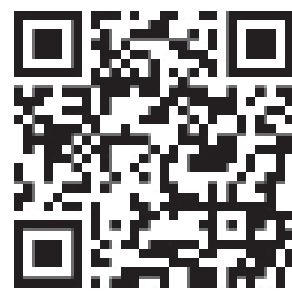
Прощай, «еліто»! – с.9

Сторінки нашої історії – с.12

Баскетбол – мій улюблений вид спорту – с.15

УРОК МУЖНОСТІ

15 лютого 2018 року учні групи №13 Вінницького МВПУ на чолі з майстром виробничого навчання О.М. Гнатюк та військовим керівником Є.С. Тимощенко взяли участь в урочистому заході «Урок мужності», який пройшов у Вінницькому Будинку офіцерів, де відбулось вшанування ветеранів – учасників Другої світової війни, бойових дій в Афганістані та антитерористичної операції на території Донецької й Луганської областей.

Присутні на урочистостях хвилиною мовчання вшанували

пам'ять загиблих героїв-захисників.

Перед учасниками зібрання виступили головний інженер командування Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-майор Сергій Кушнір; учасник Другої світової війни, командир розвідувальної роти, полковник запасу Ольга Твердохлебова; голова координаційного комітету пенсіонерів силових структур Вінницької області, учасник бойових дій в Афганістані, учасник АТО, полковник запасу Петро Канонік.

Від імені голови обласної Ради та депутатського корпусу виступив заступник голови обласної Ради Михайло Кременюк.

– Шановні учасники Другої світової війни, воїни-інтернаціоналісти та учасники бойових дій в зоні проведення антитерористичної операції! Трьома поколіннями виборюється наша незалежність та право на гідне життя. Наразі ми бачимо, що наша армія мужніє, стає патріотичною. Звичайно, підтримувати Збройні Сили України необхідно не лише в часи збройної агресії, а розвивати і вдосконалювати свою армію потрібно завжди і, особливо, у мирний період, – зазначив у своїй промові Михайло Кременюк. – Висловлюю слова вдячності вам, всім трьом поколінням, за ваші

подвиги, мужність, за те що боронили і бороните спокій та суверенітет нашої держави. Дорогою ціною ми здобуваємо та захищаємо свою волю і незалежність, але ми вистоїмо і переможемо! Мирного неба всім, щастя, добра і любові! (<https://vinrada.gov.ua/vinnichani-proveli-urok-muzhnosti-%E2%80%93-vshanuvannya-veteraniv-troh-pokolin.htm>)

Після виступу учасника проведення антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей полковника Сергія Ємельяненка у його виконанні прозвучали авторські пісні про АТО.

Крім того, під час уроку мужності прозвучали пісні про Повітряні Сили, Афганістан та АТО у виконанні братів Олімчуків, ВІА «Перевал», народних аматорських вокальних ансамблів.

Кожен з виступаючих ділився своєю історією участі у війнах, давав настанову майбутньому поколінню про роботу над собою, адже спочатку потрібно перемогти себе, потім – ворога.

У холі Будинку офіцерів розташувалась фотовиставка подій трьох війн та гарнізону Повітряних Сил.

Такі заходи сприяють військово-патріотичному вихованню молоді, загартовують силу волі та прививають любов до Батьківщини.

О.М. Гнатюк, майстер виробничого навчання

ХТО ВМИРАЄ В БОРОТЬБІ, – В СЕРЦЯХ ЖИВЕ ПОВІКИ

сотні повстали проти насилля, несправедливості та брутального згвалтування своєї країни...

Так і наш навчальний заклад віддав шану загиблим Героям України. У рамках заходу глядачам було запропоновано перегляд відео сюжетів тогочасних подій на Майдані, виконувалися пісні пам'яті Героїв Небесної сотні, декламувалися вірші, а також учні мали можливість відвідати тематичну фото виставку, яка відображала жахливі події минувшини.

20 лютого у стінах Вінницького МВВПУ пройшов позаурочний виховний захід до Дня пам'яті Героїв Небесної сотні.

Саме 20 лютого 2014 року на Майдані у Києві загинула найбільша кількість евоактивістів, яких у народі прозвали Небесною сотнею. Криваві тогочасні події, які відбулися у так званій «чорний четвер» забрали життя справжніх синів України, які боролися за краще життя та відстоювали честь та гідність усього українського народу. Герої небесної

До участі у заході були залучені учні груп №№ 2, 7, 12, 16, 35.

Дякуємо усім небайдужим, хто відвідав цей захід та згадав тих, кого вже з нами немає.

В.С. Кермаш,

викладач суспільних дисциплін

Справедливість, як принцип моралі

Справедливість – це одна з найважливіших умов для щастя та добробуту всього людства. З поняттям справедливості та несправедливості ми стикаємося щодня. Кожна людина на світі хоче, щоб до неї ставилися справедливо, щоб всі люди завжди, незважаючи ні на що, шукали правди, карали винних, виправдовували та не звинувачували невинних.

Всі люди хочуть, щоб їх цінували, любили, поважали. Це було б по істині справедливо, проте всі ми знаємо, що на світі все не так просто.

Хтось народжується сильним та гарним, а хтось навпаки постійно має проблеми зі здоров'ям і потребує підтримки від інших на-

багато більше ніж всі інші, проте підтримки ніде немає.

Жага до справедливості іноді змушувала людей на страшні вчинки, такі як вбивства, війни, помсту. Прагнути справедливості – це природно для кожної людини. Справедливість дарує нам радість, любов до навколишнього світу та всіх людей. І навпаки, коли людина постійно стикається з несправедливістю, вона починає ненавидіти цей світ та все, що його наповнює. Несправедливість стала причиною багатьох смертей, коли люди настільки розчарувались у світі, що покінчували життя самогубством. Дуже легко зневіритись і сказати, що справедливість – це просто міф, що у світі її не існує.

Можливо, хтось так думає, проте

це не так. Справедливість існує не десь далеко, а серед нас, нам просто необхідно навчитися її помічати. Ми повинні завжди пам'ятати, що справедливість – це те, що коштує дорожче за все.

Справедливість залежить від кожного з нас, ми повинні, перш за все, слідкувати за собою та своїми вчинками. Якщо кожен з нас візьме собі за правило, щоб з кожною людиною чинити чесно, тоді життя наше зміниться. Можливо, ми навіть не помічаємо, що самі стаємо причиною для розчарування та зневірення свого ближнього.

Успіх та щастя усього світу залежить не від когось, а від кожного з нас.

Елизавета Філімоненко, учениця групи №6

Потреба душі

Досить часто ми чуємо: «Давайте зробимо світ кращим..», «..Творімо добро», «Добро врятує світ», а чи це справді так? На запитання: «Чи вважаєте ви себе добрими?», кожен із нас дасть позитивну відповідь.

А чи достатньо ми робимо для того, щоб називати себе добрими? Сучасний світ насичений різними добродійними акціями, екологічними заходами, не винятком є і наш навчальний заклад. Уже не перший рік учні училища займаються збором вторинної сировини – ПЕТ-пляшок. А чи достатньо цього для врятування екологічної ситуації в державі? Певно, що ні! Гляньте навколо, прогуляйтесь лісом, понад річкую. Кількість сміття просто вражає. І що робимо ми? Обурюємося! А далі? У кожного з'являються важливіші питання, нагайні проблеми, усі займаються своїми справами. А де ж добро? Спить? Чекає наказу або, можливо, голосу совісті? Мене вразив пост у фейсбуці про стрижавського учня Едуарда П., який уже не один рік самотужки прибирає навколишню територію. Його вчинок – прояв гуманності до людей, природи, довкілля. Він діє за покликом серця. Публікацію про Едуарда за одну добу поширило шістьсот користувачів. А що далі? Хто готовий повторити такий вчинок?

Добро не лежить на поверхні, не чекає наказу, не потребує схвалення. Це потреба душі, і вона є не у кожного. Добро є в тому, хто живе в єдності з природою, хто є частиною Всесвіту, а не піщинкою в пустелі хаосу. Плекайте в собі добро, виховуйте його і не чекайте нагороди!

Т.М. Черниш, викладач спецдисциплін

У СВІТІ ТОЧНИХ НАУК

Стало доброю традицією у нашому навчальному закладі проводити декаду природничо-математичних дисциплін. Ця форма роботи формує у наших учнів інтерес до здобуття нових знань з цих дисциплін. Це дійсно корисно, це вносить різноманітність в училищне життя.

У ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» з 5 по 17 лютого 2018 року була проведена декада природничо-математичних дисциплін з метою привернути увагу учнів до точних наук, показати їх красу, практичну спрямованість, ознайомити з маловідомими математичними фактами, фізичними явищами, розвивати інформаційну культуру учнів та показати значущість і роль математики, фізики, біології, хімії в сучасному динамічному суспільстві. Цікавою та різноманітною була програма декади.

Упродовж двох тижнів відбулися такі заходи: позакласний захід з екології «Екологічний ерудитор»; математична гра «Математичний ярмарок»; позакласний захід з фізики «Фізичний марафон»; вікторина «Природничий мікс»; позакласний захід «Де логіка?».

Учні навчального закладу взяли активну участь у заходах, що проводились в рамках декади. Кожен день був змістовним і дуже цікавим. У перший день декади було проведено захід «Екологічний ерудитор», в якому взяли участь учні груп першого курсу:

«Екоінспектори» (група №24) та «Юні екологи» (група №5). Сьогоднішнє населення Землі – суспільство суперспоживачів. Підраховано: на кожного з нас протягом року витрачається 20 т сировини, щоправда, більша його частина – 97% – іде у сміття. «Куди подіти це сміття?» – це питання стає все актуальнішим. І учасники заходу спробували дати відповідь на нього. «Екологічний ерудитор» складався з 5 турів, протягом яких учні показали свої знання з екології та забруднення навколишнього середовища. Перемогла команда групи №24 «Екоінспектори». Провела захід викладач природничих наук І.І.Довгань.

8 лютого відбулась гра з математики «Математичний ярмарок» між командами груп першого курсу №12 та №13. Учасники команд відвідали ряд цікавих «кранців»: «Ерудит», «Анаграму», «Розрахунків», «Театральну», «Історичну», «Підказку», в кожній з яких отримували завдання та змогли показати свої знання та проявили волю до перемоги, винахідливість, уміння працювати в команді. Для вболівальників теж були запропоновані цікаві запитання на розвиток логіки, кмітливості, креативності та творчості. Перемогу здобула команда групи №13: С. Стойко, А. Калюжко, А. Юткевич, М. Явгусішин, А.Мазур. Команда дівчат групи №12 здобула II місце: В. Суботенко, М. Курдіяк, В. Марковська, В. Яковичена, В. Степанишин.

Інтелектуальна гра «Фізичний марафон»,

яку організували і провели 12.02.2018р. викладачі фізики Д.Ю. Фурман та Г.Е. Ткачук, дозволила невимушено, в ігровій формі, перевірити знання учнів з фізики та активізувати їхні інтелектуально-практичні можливості, показати необхідність знань для формування професійних компетентностей. Фізика – дуже допитливі люди. Їх цікавить, що відбувається навколо нас, і чому, і як усе відбувається. Гра зробила процес навчання емоційно насиченим і цікавим. І місце здобула команда учнів групи №7: Р. Шаталов, Р. Сухов, Н. Могила, Д. Макарук, А. Фурман, А.Деревянко.

Дівчата з команди «Діти Ньютона» в наполегливій боротьбі, постійно наздоганяючи хлопців, здобули II місце (Д. Немировська, учениця групи №34, Н. Лавренюк, учениця групи №18, Н. Слущка, учениця групи №5, І. Алексеєнко, А. Гуменюк, учениці групи №20). Переможці та учасники нагороджені солодкими подарунками.

Цікавим для учнів був конкурс з математики «Питання дня». Викладач Л.І. Гладка підготувала завдання з математики. Відповівши правильно, учні одержували «сертифікат» на отримання оцінки.

15.02.2018 р. була проведена вікторина «Природничий мікс» між командами груп №24 та №5. Учасники команд підготували назву, емблему і девіз, вітання вболівальникам і журі. Вікторина містила запитання з біології,

хімії та ТПІ. Загалом всі учасники отримали позитивні враження від участі у грі. Перемогу здобула команда групи №5: Ю. Приходько, Л.Ротова, К. Галкіна, Н. Слущка, Ю. Палій.

Завершував декаду захід з математики «Де логіка?», який підготувала викладач М.В. Бондарчук разом з учнями груп №24 та №5. Питання, які прозвучали, продемонстрували знання учнів з математики та фізики і вміння логічно мислити в нестандартних, а інколи і в гумористичних ситуаціях. Змагання відбувались у п'яти категоріях: «Досвідчене око бачить глибоко», «Народ каже, як зав'яже», «Що хатка – то інша гадка», «Знайди спільне», «Класика жанру». Перемогу здобула команда групи №24: І. Ішук, Д. Тихонов, Т. Коптева, С. Федорук. Команда групи №5 посіла II місце: Л. Рожова, К. Галкіна, Н.Слущка, Т. Кашук, О. Грабовик.

За результатами декади учасники і групи представлені до нагородження грамотами за активну участь у підготовці та проведенні декади природничо-математичних дисциплін.

Шановні учні, ми щиро вдячні вам за вашу зацікавленість заходами декади, за активну участь у підготовці і проведенні всього, за те, що зерно науки і знання проростає на благодатному ґрунті. Сердечно вітаємо всіх переможців конкурсів та вікторин!

В.О. Капітанчук,
голова методичної комісії
природничо-математичних дисциплін

Професійно-технічна освіта України: виклики сьогодення

Чи хоче сьогоднішня молодь здобувати професію робітника, де влаштовуються молоді спеціалісти, чи справляється з підготовкою професійно-технічна освіта?

Професійно-технічна освіта щільно інтегрована в економіку. З усіх освітянських ланок вона найбільше пов'язана з матеріальним виробництвом, і випускники професійно-технічних навчальних закладів одразу беруть участь у виробничих відносинах. Зрозуміло, чим більше висококваліфікованих, якісно підготовлених робітників в країні, тим швидше розвивається її економіка.

Середній вік працюючих у сфері матеріального виробництва в Україні дорівнює 55 рокам. При цьому робітники в Україні проходять перепідготовку чи підвищення кваліфікації в середньому 1 раз на 13-15 років, у розвинутих країнах – 1 раз на 3-5 років.

Економіка України за останні роки дедалі більше потребує робочої сили, яка здатна швидко адаптуватись до змін на ринку праці та вимог роботодавців. Такі кадри передусім мають готуватися в системі професійно-технічної освіти.

До того ж, профтехосвіта в нашій державі не є туликовою. Випускники навчальних

закладів системи ПТО мають можливість як працювати за обраною професією, так і продовжити навчання у вищих навчальних закладах. Зокрема, в Одеській національній академії зв'язку ім. О.С. Попова – провідному навчальному закладі України, що готує спеціалістів до сучасних телекомунікаційних та інформаційних мереж зв'язку. В нашому регіоні підготовкою цих кадрів займається Вінницький навчально-науковий центр академії, що розташований на вулиці Миколи Оводова, будинок 22 (Козицького) в м. Вінниці тел: (096)273-50-25.

Чи мають право підприємства самостійно здійснювати підготовку робітничих кадрів? І чи повинні замовники кадрів сплачувати за їхню підготовку у державних навчальних закладах?

Право підприємств та організацій самостійно здійснювати підготовку робітничих кадрів – законодавством передбачена така можливість. Для цього потрібно в установленому порядку пройти процедуру ліцензування. В Україні немає закону чи іншого нормативного акту, який би регулював питання розрахунків підприємств з навчальними закладами за підготовку робітничих кадрів. В ринкових умовах за все треба платити. Але для цього потрібні чіткі правила гри, які мають базуватись на взаємному інтересі та відповідальності.

Закон України "Про професійно-технічну освіту" зобов'язує підприємства, установи, організації незалежно від форм власності надавати учням, слухачам професійно-технічних навчальних закладів оплачувані робочі місця або навчально-виробничі ділянки для проходження виробничого навчання чи виробничої практики.

Більше того, замовники підготовки кваліфікованих робітників зобов'язані відповідно до укладених угод перераховувати кошти на зміцнення навчально-виробничої бази тощо, але ж виробничники про це забули.

Умови, що склалися на ринку праці, ставлять сучасних випускників професійно-технічних навчальних закладів у жорсткі умови конкуренції. Дефіцит робочих місць, зруйнована система працевлаштування, недосконалість законодавства призводять до того, що випускники професійно-технічних навчальних закладів стають соціально незахищеними. Протиріччя між потребами, бажаннями, реальною можливістю забезпечити матеріальні й духовні основи життя породжують нігілізм і песимізм.

На мою думку, сьогодні політика держави повинна бути орієнтована на:

- створення ефективної та гнучкої системи підготовки робітничих кадрів, орієнтованої на

соціально-економічний розвиток країни;

- модернізацію матеріально-технічної бази державних професійно-технічних навчальних закладів;

- введення нового порядку формування та розміщення державного, регіонального замовлення на підготовку кваліфікованих робітників (раніше замовлення взагалі не практикувалось, в інших державах це питання також не актуальне);

- збільшення обсягів фінансування та інвестицій для забезпечення розвитку професійно-технічної освіти;

- підвищення престижності робітничих професій.

Докорінним чином необхідно змінювати зміст і форми роботи з викладачами, майстрами виробничого навчання і орієнтуватись на тісний зв'язок із роботодавцями.

Хотілось би всім побажати мудрості, витримки і скорішого поєднання зусиль у розбудові нової профтехосвіти, в становленні стабільної, конкурентоздатної, соціально-орієнтованої економіки в державі, наближення того дня, коли кожна людина може сказати: "Я щасливий, що живу в Україні".

В.С. Герасимлюк,
керівник Вінницького навчально-наукового центру ОНАЗ
ім. О.С. Попова

ПІДВОДИМО ПІДСУМКИ

Продовження. Початок у газеті «Молодіжний вісник» №85

1.2 Заступник директора з навчальної роботи С.Г. Корженко повідомила, що з 1 вересня навчальний процес проходив у 29 навчальних групах, з них 27 груп – повний навчальний рік, 2 групи завершили навчання 1 лютого 2018 р. (група №44) та 15 лютого 2018 р. (група №48).

Аналіз результатів навчання показав наступне: на «відмінно» завершили навчання 12 учнів; на «7-9» завершили навчання 132 учні, що становить 17,2% від усього контингенту; на «1-3» із загальноосвітніх предметів навчаються 67 учнів, зі спеціальних дисциплін – 8 учнів; неатестовані за результатами навчання 11 учнів.

Згідно плану роботи педагогічного колективу в період зимових канікул була проведена ліквідація академічної заборгованості учнями.

Не мають академічної заборгованості:

I курс – групи №№12, 20, 24, 8, 17, 25, 33;

II курс – групи №№1, 44, 48;

III курс – групи №№16, 23, 41.

Якість знань із загально-технічних дисциплін становить у середньому 70%, що на 4% більше порівняно з минулим роком.

Аналіз пропусків занять по навчальному закладу за I семестр показав, що за вересень-грудень учнями було пропущено 55160 академічних годин (2016-2017 н.р. – 64913 ак. год.) з них за поважною причиною 50645 (91,8% від загальної кількості пропусків).

На підставі аналізу пропусків занять без поважних причин 16 учнів подані на розгляд педагогічної ради щодо встановлення незадовільної поведінки.

За підсумками навчальної діяльності, пропусків занять маємо такі результати для призначення стипендії.

На 1 січня 2018р. стипендія призначена 510 учням (з 764): 452 – академічна, що складає 59,16% від загальної кількості учнів, 58 – соціальна – 7,59%. В цілому 66,75% учнів призначена стипендія.

Робота педагогічного колективу в I семестрі 2017-2018 н.р. була спрямована на вивчення впровадження інноваційних методик навчання, ефективного використання інформаційно-комунікаційних технологій, хмарних сервісів.

На високому методичному рівні були проведені відкриті уроки викладачами відповідно до графіка.

Педагогічні ідеї, методичні напрацювання колективу ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» були представлені на виставці «Інноватика в сучасній освіті», що проходила в м. Києві 24-27 жовтня 2017р. в номінації «Електронний освітній ресурс». Від навчального закладу була подана наукова розробка, яка за рішенням журі конкурсу отримала почесну нагороду Лауреата конкурсу «Видатні науково-

практичні досягнення в освіті»

У V Міжнародному мовно-літературному конкурсі ім. Т.Г. Шевченка на III обласному етапі II місце зайняла Тетяна Жила, учениця групи №10, викладач української мови та літератури С.П. Мазуренко.

У XVII Міжнародному конкурсі знавців української мови імені П. Яцика на III обласному етапі III місце зайняв Ярослав Іваніщев, учень групи №39, викладач української мови та літератури Т.В. Нагірна.

У II (міському) етапі Всеукраїнської олімпіади з інформаційних технологій Артем Фурман, учень групи №7, зайняв I місце, керівник Н.Ю. Коломійчук.

Наші учні також взяли участь у XV Міжнародному конкурсі із Web-дизайну та комп'ютерної графіки серед студентів та учнів. У номінації «2D-векторна графіка» Дар'я Курбатова зайняла I місце, Христина Мельник – II місце, керівник Л.В. Мельничук.

Викладач Т.О. Чорба взяла участь у Всеукраїнському конкурсі сучасних освітян «Умію вчити» та ввійшла до 100 лауреатів конкурсу.

Як і в попередні роки в навчальному закладі проводилась робота по організації допрофільного навчання в 4 групах. У нас навчаються 40 учнів середніх шкіл №№4, 17, 7, 30, 6. Продовжена програма профільного навчання учнів школи №6 (26 учнів).

Була проведена робота за індивідуальною формою навчання – 18 слухачів, групою формою «Агент з постачання» – 15 слухачів. У співпраці з Центром зайнятості проходили навчання 32 слухачі.

1.3 Заступник директора з виховної роботи Л.О. Біла, повідомила, що у сучасних умовах в Україні постала проблема радикальної перебудови в сфері виховання підростаючого покоління. Суспільству потрібні люди, які можуть самостійно мислити, здатні до самореалізації на основі об'єктивної самооцінки.

Виховна робота в I семестрі 2017-2018 навчального року була направлена на створення сприятливих умов для всебічного розвитку дітей на кожному з вікових етапів, на адаптацію в учнівському колективі, на формування демократичного світогляду та ціннісних орієнтирів, на засвоєння морально-етичних норм поведінки, на формування усвідомленого вибору здорового способу життя, на осмислення самовизначення у вибраній професії, на пропаганду духовних надбань українського народу, на виховання любові до рідної землі, на формування правової культури, негативно-го ставлення до протиправних діянь, на розвиток учнівського самоврядування.

З метою розвитку в учнів ініціативності, самостійності, самокритичності, відповідальності, організаторських здібностей в училищі організована робота учнівського самоврядування, що є важливою ланкою у розвитку демо-

кратичних засад.

• В училищі працює «Школа лідерів».

• Ведеться робота з систематизації матеріалів у Спільноті «Старостат ДПТНЗ»;

• Представниками учнівського самоврядування проведено ряд благодійних акцій.

• З метою формування всебічно розвинутої особистості та громадського виховання протягом 4-х місяців відбувалась співпраця з громадськими організаціями міста: «Червоний Хрест», «Джерело Надії», «Паросток», громадською організацією ім. Реріхів.

• За перемогу в обласному етапі Все-української краєзнавчої експедиції учнівської молоді «Моя Батьківщина – Україна» за напрямом «Духовна спадщина мого народу» було нагороджено дипломом I ступеня: Аліну Буряк, Катерину Галкіну, Олега Грабовика, Інну Єремееву (керівник М.В. Вижга); за напрямом «Географія рідного краю» дипломом I ступеня: Артура Рисінського, Дмитра Селезньова, Андрія Тідікаса, Назара Могилу, Івана Дзигаленко, Зою Рожко (керівник В.С. Кермаш).

• В обласному краєзнавчому конкурсі дослідницько-пошукових робіт «М. Леонтович – славний син Подільського краю» у номінації «Музично-педагогічна діяльність М.Леонтовича та її роль в історії українського музичного просвітництва» нагороджені дипломом I ступеня: Наталія Піддубна, Тетяна Петлівнича (керівник Н.І. Андрійчук).

Приділяється увага художньо-естетичному вихованню, проведено:

- вокальний конкурс «Голос ВМВПУ»,

- хореографічний конкурс «ArtDance»,

- літературно-театральний конкурс «На крилах Мельпомени»,

- організовані культпоходи до Вінницького музично-драматичного театру ім. М. Садовського.

З метою превентивного виховання проводяться бесіди, запрошуються працівники медичних установ та організацій (лікар-нарколог, психолог), здійснюється індивідуальна робота з учнями, схильними до правопорушень, та з дітьми із сімей, що опинились у складних життєвих ситуаціях. В рамках проекту «Скажи наркотикам – ні!» продовжується співпраця з Вінницьким обласним наркологічним диспансером.

В училищі систематично працює Штаб профілактики правопорушень.

Варто зазначити, що самі підлітки причинами скоєння правопорушень вважають: неусвідомлення наслідків своїх вчинків; надмірне вживання алкогольних та тютюнових речовин; незнання законів України; недостатнє виховання та увага з боку батьків; вплив друзів, негативної компанії; важке матеріальне становище.

Проте у порівнянні з минулим навчальним роком кількість правопорушень у 2017р. зменшилась.

З жовтня 2017 р. на базі учи-

лища з метою залучення учнів до позаурочної роботи, розпочали роботу гуртки та спортивні секції. Гурткова робота в училищі досить різноманітна та працює за такими напрямками: художньо-естетичний, спортивний, туристсько-краєзнавчі, правовий гурток «Феміда», предметні гуртки (понад 40), проекти та інші напрямки. Загалом у гуртковій роботі беруть участь близько 229 учнів.

У позаурочний час працюють спортивні секції з баскетболу, волейболу (В.В. Петелько), футболу (Р.В. Моргун), настільного тенісу (О.К. Петелько), легкої атлетики (О.К. Петелько), боксу (В.І. Джога), бойового гопака, в яких задіяно 126 учнів. Тренування проводяться на базі училища. Крім того, наші учні займаються в спортивних секціях ДЮСШ міськспорткомітету та спортивних товариств з плавання, хокею на траві, бадмінтону, легкої атлетики, стрільби, фігурного катання та інших. Всього таких учнів близько 80-ти.

В обласній Спартакіаді виступили команди з настільного тенісу (відповідальний Б.В. Миронюк). Дівчата зайняли III місце, юнаки – II місце. Також збірні команди з шахів (відповідальний В.В. Петелько) показали гарні результати: дівчата зайняли VI місце, юнаки – V місце. Збірна команда юнаків з футболу (відповідальний Р.В. Моргун), виступаючи в зональних змаганнях, зайняла II місце і VII місце у фіналі Спартакіади. Збірна команда з футболу серед дівчат зайняла III місце у турнірі, присвяченому до Дня фізичної культури та спорту; завоювала кубок області з футболу серед жінок – II місце; II місце в Новорічному міському турнірі (тренер Р.В. Моргун).

Збірна команда юнаків з волейболу у турнірі у ВХПТУН5 зайняла III місце (тренер В.В. Петелько).

Дотепер продовжується робота над удосконаленням музейного комплексу училища.

Члени Ради музею ведуть пошукову роботу, залучаючи до неї комітет учнівського самоврядування, педагогів та учнів училища. Аналізуючи стан виховної роботи училища варто сказати, що пріоритетними на сучасному етапі є:

- збереження морального, фізичного та психічного здоров'я підростаючого покоління;

- виховання патріотизму, громадянських якостей особистості;

- розвиток у дітей творчих здібностей, підтримка обдарованих дітей.

Отож, виховна робота ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» – це, перш за

все, живе слово викладача, майстра виробничого навчання, наставника, їхні людські взаємовідносини з учнями, формування свідомого громадянина, патріота, професіонала, тобто людини з власним світоглядом і способом мислення, почуттями, вчинками та поведінкою, які спрямовані на саморозвиток та розвиток демократичного суспільства в Україні.

1.4 Заступник директора з інформаційних технологій О.М. Воронюк повідомив, що впровадження інформаційних технологій, в першу чергу, залежить від технічних можливостей кабінету, лабораторії, а вже потім від бажання викладача, від того наскільки він володіє навичками роботи з цим обладнанням і від його бажання постійно вчитись.

У нас є сучасна комп'ютерна техніка, мультимедійне обладнання, інтерактивні дошки, телевізори, сервери, Wi-Fi, Інтернет та Інтранет.

З початку навчального року ми придбали і встановили ще дві сонячні панелі. Сьогодні потужність їх становить 1 кВт. Завдяки їх встановленню ми не тільки економимо електроенергію, але й захищаємо дороге обладнання від зміни напруги та безпосереднього відключення живлення.

Також ми придбали систему відеоспостереження. Ведеться постійний запис із камер. За коштом гранту закуплено обладнання, сервер з програмним забезпеченням Windows server 2016 та інтерактивний монітор.

Ми маємо досить надійну систему захисту на апаратному рівні, а сьогодні із придбанням Windows server 2016 ще й на програмному.

Продовжується робота по вдосконаленню бази даних «Кадри та контингент» і адаптації її до системи КЮСК.

На сьогодні маємо зовсім нову за структурою і можливостями базу даних. Систему повністю було змінено і вона ще на даний час в розробці, тому це створює ряд проблем в роботі.

Проте з вересня ми замовили і видали цілий ряд свідоцтв РК, зареєстрували учнівські квитки I курсу, здійснили зарахування учнів I курсу.

Успішно протягом року велась робота майстрами та класними керівниками по введенню пропусків уроків та оцінок до електронного журналу успішності.

Підготував до друку за матеріалами виступів М.М. Тютюнник, заст.директора з НВР

Держава, в якій я хочу жити

Мені всього 16 років, навчаюсь на I курсі, і в недалекому майбутньому я отримаю професію «Монтажника інформаційно-комунікаційного устаткування». Я намагаюсь об'єктивно сприймати світ і аналізувати події, які в ньому відбуваються. Вже сьогодні я добре розумію, що стою на старті дорослого самостійного життя. Звичайно, яким воно буде, у великій мірі залежить від мене. Але я точно знаю, що я не хочу бути роботом, який ходить на ненависну роботу, не хочу заробляти мізер, на який не проживеш і до завтра, не хочу брехні та байдужості, не хочу бути обманутим порожніми обіцянками. Я хочу мати впевненість у завтрашньому дні, і щоб кожен мав можливість чесно займатися своєю справою.

А що відбувається з нами – українцями! Це в нашій державі живуть найбагатші та найбідніші люди в Європі, а безвихідь штовхає хороших людей на злочини. Це ми, українці, гордимось своїм минулим, але нам буває соромно за сьогоднішня.

А ще мене особливо обурює лицемірство з боку тих, хто постійно з трибун кричить про

справедливість, а сам демонструє повну зневагу до неї. Я не можу забути розпач мами, яка з останніх сил бореться і благає допомоги, бо на операцію її онкохворої дитини потрібно аж 50 тисяч доларів! А для когось це ціна сумочки з крокодилячої шкіри від модного дому або один день відпочинку на модному курорті. Прикро, але так є...

Я розумію, що не обов'язково бути депутатом і президентом для того, щоб щось змінити. Я і багато моїх однолітків готові починати ці зміни з себе, починати з малого: не списувати на контрольних, не смітити на вулиці, не давати хабаря. Ми не плануємо виїжджати за кордон і своє майбутнє пов'язуємо з Україною, тому і вболіваємо.

Але от питання: чи готова до змін влада? Чи зможе вона не брати хабарів, подолати корупцію, зробити чесним судочинство, створити робочі місця, забезпечити гідні пенсії і зарплати, завершити війну? Шановні слуги народу, згадайте про безкорисливість, чесність, відповідальність, спробуйте виконати свої обіцянки змінити наше життя на краще. Я хочу мати впевненість у завтрашньому дні в державі, в якій хочу жити.

Максим Норовічук, учень групи №14

Милуватися красою – це мало...

У кожної людини, крім рідної країни, є ще мала Батьківщина. Це місто або село, в якому вона народилася, вулиця, дім – все те, що таке близьке серцю.

Наше рідне місто – Вінниця. Воно приваблює нас своєю красою і неповторністю, які насичені особливим колоритом. Його вулиці переповнені весняним настроєм, а люди – привітні й доброзичливі. Так було завжди. Кожна пора року в місті по-своєму неповторна. Весна й літо – період, коли численні вулички, сквери, площі та узбіччя автошляхів поринають у зелені дерев.

У межах Вінницької області є липова алея, яка тягнеться від с. Дяківці Літинського району через Вінницю на Немирів і далі до Тульчина. Ніби зеленим поясом вона охоплює область із заходу на схід уздовж 140 км. Алеї понад 250 років, а окремі дерева перейшли за 300-річний вік. Проте це той випадок, коли старість прикрашає. Казкові форми стовбурів і величезні крони надають алеї неповторної краси. Це унікальна пам'ятка природи не тільки для Вінниччини, але і для всієї України.

Мимоволі виникає запитання: хто і коли створив цю красу? Точної відповіді немає, лише ходять різні легенди. Частіше розповідають, що липи висаджені за «височайшим» велінням Катерини II. Подорожуючи з пруськими, французькими та іншими послами на південь через Поділля, вона дала наказ своїм фаворитам Мамонтову і Потьомкіну обсадити всю дорогу деревами, щоб показати іноземним послам красу «своїх» земель. Там, де проїжджала царська свита, солдати висаджували дерева, а потім викопували їх і пересаджували в тих місцях, де ще не проїжджала Катерина II.

У сучасному високорозвиненому світі роль зелених насаджень змінилась. У місті існує проблема аварійних дерев, зокрема, на узбіччях доріг, особливо в зимовий період, коли гілля під тиском снігу нависає над алеями та транспортними шляхами, спричинюючи масу незручностей, пов'язаних із безпекою переміщення вулицями пішоходів та труднощами руху автомобільного транспорту. І це не прості слова, їх підтверджують факти: за статистикою, наданою Управлінням безпеки дорожнього руху, за минулий рік через аварійність дерев на узбіччях, а також неналежні умови обслуговування дерев у містечках та селах Вінниччини сталось 22 ДТП. Цього можна було б уникнути, передбачивши та запобігши їм, усунувши вище згадані причини, але нічого не було зроблено...

А що ж можна зробити, щоб зарадити цим інцидентам? Здавалося б, відповідь очевидна – треба зрізати дерева біля автотранспортних шляхів. Але в такому разі доведеться жертвувати чистотою повітря, очищеного деревами! Що ж тоді робити? Експерти кажуть, що цю проблему може вирішити наймодерніший метод – висаджувати нові дерева, лікувати пошкодження старих, виконували санітарну розчистку дерев, не псуючи їх при цьому, а також створювали гарні живі композиції, які радували б око не тільки пішоходів, а й водіїв.

Неперевірена краса узбічч українських доріг має не тільки милувати око, приносити користь, але й бути безпечною для людей. Тому маємо надію, що влада знайде виважене та правильне рішення у цьому питанні.

Ярослав Іваніщев, учень групи №39

Запорука успіху

Система професійно-технічної освіти є тим стержнем, навколо якого будується кадрова база ринкової інфраструктури.

Існує парадокс сучасного ринку праці в нашій країні, який полягає у наявності дефіциту кваліфікованих робітників в умовах високого рівня безробіття. Нам, освітянам, важливо сформувати у майбутніх працівників ті якості, які необхідні на сучасних підприємствах, а це неможливо без тісної співпраці ПТО з роботодавцями.

Вибір роботодавців є процесом шліфування відносин протягом багатьох років, процесом далеко не спонтанним, оскільки важливим є рівень тих практичних знань та навичок, які учні здобувають саме у процесі виробничого навчання в умовах виробництва чи під час проходження виробничої практики, тому в нас є цілий ряд підприємств, з якими співпрацює ДПТНЗ «ВМВПУ» не один рік. Ми погоджуємо з роботодавцями навчальні плани, програму практики і при проведенні уроків виробничого навчання намагаємось забезпечити необхідним обладнанням наші лабораторії, кабінети, а також створити умови для відпрацювання навчально-тренувальних вправ, наближені до умов на виробництві.

Ми самі намагаємось знайти точки дотику, щоб тісно співпрацювати із підприємствами. Але потрібно, щоб і держава не стояла осторонь проблем ПТО. Якби на законодавчому рівні були прийняті відповідні закони та внесені доповнення до діючих, щоб, наприклад, надати додаткові пільги підприємствам, які беруть учнів професійно-технічних навчальних закладів до себе на практику, то співпрацювати було б значно легше, і кожен роботодавець був би зацікавленим взяти на практику учнів

училища.

Своєю думкою з приводу проблем, що виникають у процесі співпраці між ПТО та роботодавцями, ділиться Тетяна Миколаївна Синькевич, керуюча магазином мережі магазинів «Україночка»:

– Уже декілька років поспіль в мережі магазинів «Україночка» проходять практику учні ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» з професій «Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів», «Оператор комп'ютерного набору», «Комерційна діяльність», які добре себе зарекомендували як касири, продавці, продавці-консультанти, оператори комп'ютерного набору та менеджери.

Учні володіють необхідним рівнем знань, консультують покупців і уже на цьому етапі демонструють себе як висококваліфікованих робітників. Деякі розпочинають свій шлях працівника і в нашій мережі магазинів.

На даний момент існує проблема недостатньої кількості продавців на ринку праці, оскільки багато кваліфікованих робітників шукають кращої долі за межами України.

На мою думку сьогодні держава має переглянути діючі закони, прийняти нові, що стосуються профтехосвіти, та сприяти співпраці між ПТНЗ та роботодавцями. Важливо на законодавчому рівні відрегулювати стосунки між ПТНЗ і підприємством, на якому учні проходять виробничу практику. Держава повинна підтримувати і йти назустріч тим власникам підприємств, які надають робочі місця для учнів. Роботодавці готові оплачувати навіть не завжди кваліфіковану спочатку працю молодих робітників. На сьогодні потрібна більш удосконалена, прозора, гнучка система нарахування заробітної плати і оподаткування.

О.Ф. Маліхатко, старший майстер

ВІПУСКНИКИ ПОПУЛЯРНОЇ ПРОФЕСІЇ

му світу, поповнили ряди кваліфікованих робітників. Найкращі, які добре навчалися, тягнулися до знань, поступили і закінчили вищі навчальні заклади, працюють провідними спеціалістами не тільки в Україні, але і в інших країнах світу.

Нашому училищу, майстрам, викладачам є ким гордитися! Випускаючи кожную групу, думаєш, що таких учнів більше не буде! І кожен раз я розумію, що наступна група хороша по своєму, має свої особливості і залишається в пам'яті у кожного майстра, класного керівника надовго.

Учні групи №44 – це дорослі люди в моєму розумінні, хлопці після одинадцятого класу, які прийшли, щоб навчитися та отримати професійні навички, майстерність за професією «Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-

обчислювальних машин». На мій погляд, це популярна професія на сьогодні. Адже навколо нас всюди комп'ютери, все автоматизовано. Сьогодні навіть першокласник має вдома комп'ютер та планшет. Я вже сама не уявляю, як можна жити без комп'ютера вдома, без інтернету, який полегшує нам життя... Комп'ютери потребують ремонту, відповідного обслуговування, і хтось за це отримує зарплату. І цих фахівців готуємо ми – наших електромеханіків.

В групі були учні, які приїхали навчатися, отримати знання та стати кваліфікованими робітниками, але були і такі, які приїхали просто перечекати час, щоб не піти до лав Збройних сил України. Випустивши таку групу фахівців, я зробила висновок, що не можна змусити хлопців насильно навчатися. У кожної людини своє життя, свій шлях, і яким шляхом вона піде, залежить тільки від неї. Ідти шляхом кваліфікованого робітника, а не шляхом низькооплачуваного різноробочого.

М.В.Ісайкіна, майстер виробничого навчання

За час існування нашого училища випустились багато груп. Наші випускники розійшлися по всьому

КОМПЛІМЕНТИ КОЖНОМУ

Що таке компліменти? Кожен з нас знає, що це якісь приємні слова. Коли ти не впевнений, комплімент може служити і в якості підтримки. Існують ситуації, де важливо самому зуміти сказати співрозмовникові комплімент.

Отже, виникає питання: «А чи можна спілкуватися без компліментів?». Можливо, й можна, але чи варто? Без компліментів наше спілкування стає «сухим» та формальним.

Багато хто зіштовхувався із проблемою невміння казати компліменти або ж правильно реагувати, почувши їх на свою адресу. Існує багато правил щодо цього. Вживати компліменти потрібно дуже обережно, щоб не образити людину. Звертайте увагу на те, кому ви адресуєте комплімент: чоловікові чи жінці, дитині чи літній людині, своєму шефу чи ж близькій вам людині. Потрібно володіти відповідною інтонацією, тактом та обов'язково посміхатися.

1. Опишіть своїми словами, що таке «комплімент».

Комплімент – це приємні слова, сказані людині на знак уваги. Наша симпатія до людини, як правило, починається з того, що вона уміло підкреслила якусь рису характеру.

Вважається, що, коли людина говорить іншої приємні слова, вона підіймає і власну самооцінку.

Крім того, уважність і вміння помічати позитивні якості в інших допомагає помічати хороше у нас самих.

Вероніка Яковишена, учениця групи №12

Компліменти – це приємні слова, які хотіла б чути кожна людина, незалежно від статі, віку, становища в суспільстві.

Для кожної людини комплімент –

Ольга Бабик, учениця групи №16

Я вважаю, що компліменти – це не прості слова, особливо якщо вони сказані щиро.

Комплімент ми можемо говорити із ввічливості або висловлювати свою думку і ставлення до людини. Коли людині говорять комплімент, це, звісно, приємно та змушує посміхнутися, підвищує самооцінку,

це прояв уваги та поваги до неї. Роблячи комплімент, ми повинні бути відвертими. У людини, яка чує теплі та приємні слова, підіймається самооцінка та впевненість у собі. Та не потрібно забувати й про те, що, коли ти говориш людині щось добре, ти показуєш і свої найкращі якості, рівень виховання та манер.

Тому частіше робіть компліменти людям, які вас оточують, і будете чути приємні слова і на свою адресу.

Анна Григоренко, учениця групи №16

2. На Вашу думку, комплімент – це просто слово, чи в ньому заховане щось глибше?

Я вважаю, що кожен по-різному розуміє значення «компліментів». Для когось – це просто лестощі, можливість піддобритися до співрозмовника, але АЖ НІЯК не бажання показати своє гарне ставлення та частково рівень виховання.

Людина, яка робить та вмє робити компліменти співрозмовнику, вважається вихованою. З їх допомогою люди схвалюють і виявляють свою повагу, можливо, навіть захоплюються якостями характеру, показуючи гарне ставлення до співрозмовника, при цьому не маючи на меті отримати від сказаного користь. Люди висловлюються чесно та відкрито.

Тому, кожен по-різному відноситься до компліментів. Компліменти – це аж ніяк не просто слова, компліменти – це сила, після якої ти надихаєшся створювати щось нове, вірити у себе та свої сили, бачити у собі щось хороше. І я вам скажу, що їх необхідно постійно говорити тим людям, які справді тебе чарують своїми задатками та якостями характеру. Робити компліменти – це ж приємно. Почни з себе! Відчуй силу цих слів, які миттю ж повернуться бумерангом. Дивовижна річ!

Роби близьких щасливішими та впевненішими в собі своїм компліментом.

людина стає впевненішою. Кажучи комплімент, це має бути щиро та чесно. Такі добрі слова можуть торкнутися самої глибини душі людини.

Ксюша Король, учениця групи №20

3. Як діє комплімент на особу, що його чує? Які емоції виникають у адресата та адресанта?

Компліменти – простий, але потужний засіб, що допомагає встановлювати добрі стосунки з іншими людьми.

В особи, яка чує комплімент підіймається настрій. Цій людині приємно чути гарне слово на свою адресу.

Богдан Матвієнко, учень групи №6

Я вважаю, що компліменти діють на людину позитивно, але є люди, які роблять ці компліменти нещиро. Коли людині кажуть комплімент, її самооцінка підвищується, покращується настрій і не тільки у тієї людини, якій він адресується, а й у тієї, яка його робить.

Тож, більше говоріть компліментів – буде приємно як вам, так і іншим.

Леся Поташ, учениця групи №16

4. Як Ви ставитесь до твердження: «Компліменти дарують лише тим, хто на них заслуговує.»?

На мою думку, компліменти – це як наша симпатія до людини, стосунки, вітання. Кажучи компліменти, ми повинні бути чесні і відверті. Людина повинна щиро і чесно говорити компліменти. Вважається, що, коли людина говорить іншій людині приємні слова, вона піднімає власну самооцінку, тому що, потрібна певна частка впевненості в собі, щоб помічати хороше в людях і озвучувати ці думки.

Отже, комплімент повинен бути щирим, люб'язним, відвертим, приємним.

Вадим Дідур, учень групи №39

Комплімент – це не та річ, яку потрібно заслужити. Кожна людина варта хороших слів на свою адресу.

Вважаю, що компліменти, які говорять жінкам (наприклад, «ти у мене найкрасивіша, мила, ти так добре виглядаєш»), дієві й ефективні.

Чоловікам теж подобається, коли їм говорять приємні слова.

Така природа людини – ми любимо, коли нас хвалять.

Світлана Вінокурова, учениця групи №6

5. Коли, на Вашу думку, найсприятливіший час для компліментів? (Пора доби, року... можливо, дата...)

На мою думку, найкращий час доби для компліментів опівночі під відкритим небом та вмітою місяцем землю. Мені здається, що компліменти найкраще робити весною на природі.

Компліменти хлопцеві необхідні для того, щоб вселити в нього силу, підбадьорити його. Слова, коли вони несуть щире турботу, здатні донести до коханого, що він – «ге-

рой» А це можна чути в будь-який час доби та року.

Владислав Козиренко, учень групи №39

6. Стереотипно вважається, що компліменти «життєво необхідні» лише жінкам. Підтвердьте або спростуйте це твердження.

Вважається, що компліменти дуже необхідні лише прекрасній половині людства. Із психологічної точки зору це вірно – жінки більш чутливі, особливо в плані спілкування. Через це вони емоційніше, ніж чоловіки реагують на образи, похвалу і ситуацію в цілому. Проте, незважаючи на те, що чоловіки спокійно можуть жити і без компліментів (жінки по суті також), але кому не буде приємно якщо його похвалять за виконану роботу, скажуть що він виконав роботу, що він найкращий і «розумник»? Незалежно від віку, статі, раси, проживання, приємно буде кожному. Так що, компліменти потрібні при спілкуванні як з жінками, так і з чоловіками для того, щоб покращити настрій, дати впевненість в собі і завтрашньому дні, надати стимул до подальших дій.

Богдан Гаврилук, учень групи №39

На мою думку, компліменти необхідні більше жінкам. Жінка – слабе створіння, якій необхідні слова ніжності для того, щоб, показати їй, що вона особлива для чоловіка. Також це гарний спосіб підняти їй настрій. Жінка завжди має потребу в компліментах. Якщо їй не дарувати їх, то вона буде відчувати себе трохи розгубленою.

Для чоловіків же навпаки, комплімент – не дуже необхідний «компонент». Чоловік має бути справжнім: мужнім, сильним, не-

залежним. Якщо йому часто говорити компліменти, він може стати м'яким. Та все ж, деколи і сильній статі потрібні приємні слова, наприклад, коли чоловік у відчаї.

Володимир Козеренко, учень групи №20

7. Чи робите Ви компліменти незнайомим людям (наприклад, на вулиці)? Наведіть реальні приклади.

Що таке комплімент? Здається, лише слово, але всі ми знаємо, що насправді дарують ці слова.

Слова можуть як намалювати посмішку, так і зробити боляче. Ми говоримо їх з певними емоціями і намірами. Словами ми можемо донести, що завгодно, але робити це слід правильно. Тому що, як говорить давня приказка: «Слово не горобець, вилетить – не спіймаєш». Саме тому, думайте, що говорити.

В нашому світі є таке поняття як комплімент, ми даруємо їх близьким, рідним, і людям, яких безмежно кохаємо. А що, якщо ми почнемо говорити їх зовсім незнайомим людям? У кожного в житті були такі моменти, коли перехожий дарував вам свою посмішку. Здається, лише дрібниця, але як потім приємно! А

тепер уявіть, як незнайомець каже вам маленький комплімент. І тоді ви починаєте розуміти, як це приємно і неочікувано. Несподівані речі завжди роблять нас щасливими. З нами нічого не станеться, якщо ми декількома словами подаруємо посмішку незнайомій людині. Робіть такі дрібнички, розмалуйте життя чужої людини. Цінуйте і не забувайте про своє!

Руслана Цимбал, учениця групи №10

8. Яка риса характеру утверджується ще більше після почутих компліментів?

На мою думку, характер людини – це такі особисті властивості, які визначають її дії в різних ситуаціях і формують людину як індивідуальність. Такі особисті риси можуть змінюватися протягом життя в залежності від тих обставин, в які потрапляє людина.

Комплімент по-різному впливає на людей. Я вважаю, що саме від характеру залежить прояв її емоцій після почутого компліменту. Більшість людей не знають, як реагувати на ті чи інші компліменти, оскільки не часто зіштовхуються з подібним. Але я впевнена, навіть найменший комплімент здатний

підняти настрій на цілий день. Якщо людина не впевнена в собі, скоріш за все, першою рисою, яка проявиться, буде збентеження. Дехто не тільки збентежується, але й заперечує сказаному компліменту, виправдовується або ж взагалі ігнорує почуте. Саме ігнорування та висловлювання зневаги до компліменту і губить сучасне суспільство, бо після такого більшість не має бажання висловлювати те, що насправді відчуваєш або думаєш.

У випадку з упевнішою людиною можлива зворотна реакція, тобто людина не буде збентеженою, а лише підкреслить сказаний комплімент. Саме така реакція може підняти настрій співрозмовникам.

Отже, не будьте скупими на компліменти та гарний настрій.

Аліна Тютюнник, учениця групи №10

На мою думку, після компліментів ще більше загострюються приємні почуття до людини. А буває, що саме компліменти дають зрозуміти, як люди ставляться один до одного. Без компліментів жити нецікаво, тому що кожен чекає доброго слова, особливо від потрібної людини.

А якщо зробити «правильний»

комплімент, то це мотивує його до звершень. Спрацьовує механізм - і людина, впевнена в своїх силах, починає діяти.

Вікторія Суботенко, учениця групи №12

9. Які почуття виникають, коли дарують нещирі компліменти? Висловіть власну позицію з цього приводу.

Виникає почуття дискомфорту і небажання спілкуватися з тією людиною, яка робить нещирі компліменти. Ці відчуття виникають тому, що комплімент нещирий, та сказаний не від серця. Тому потрібно говори тільки те, що ти

дійсно думаєш. Не перевантажуй людину неправдивими словами.

Дмитро Тунік, учень групи №13

10. Оберіть одного з одногрупників чи близьких Вам людей та обдаруйте цю людину компліментами.

Я вирішив написати саме про Дмитрія Славінського, тому що ми проживаємо поряд і встигли добре здружитися за час проживання.

Дмитро – добре вихована та чемна людина, хороший друг з гарним почуттям гумору та вмінням підтримати у складних ситуаціях.

Владислав Шпак, учень групи №13

Не бійтесь говорити компліменти, головне: щиро. Для початку робіть компліменти добре знайомим Вам особам. Можна сказати про зовнішність, а можна про внутрішні якості. Завжди знаходьте у людині те, що Вам приємне.

І як тільки Ви вживатимете компліменти в спілкуванні із людьми, – вони почнуть приносити більше позитивних емоцій. Нехай це буде вашою гарною звичкою!

Підготували О.М. Гнатюк та Л.В. Березюк, майстри виробничого навчання

На шляху до взаємодії

У підлітковому віці взаємовідносини з дорослими починають будуватися під впливом переживання нових почуттів, які пов'язані з прагненнями до самостійності, дорослості та самоствердження.

Підлітки починають відмовлятися від підвищеного нормативного контролю з боку батьків, відходять від ідеалізованих, надуманих зразків дорослих, частіше активно відстоюють свої права на самостійність. Тінейджери уже висувають власні пропозиції у вирішенні значної частини життєвих питань, часто перестають виконувати вимоги дорослих щодо змін в їхній поведінці. Вони намагаються знизити контроль старших щодо себе, хворобливо реагуючи на обмеження їхніх прав.

З точки зору дорослих, характер непорозуміння у процесі емансипації (від лат. Emancipation – звільнення), яка виявляється у прагненні підлітків звільнитися від опіки батьків, визначають такі моменти:

а) велика кількість вільного часу в сучасній молоді порівняно з поколінням батьків;

б) краща фінансова забезпеченість;

в) широкі можливості в отриманні освіти.

Саме тому, з метою пошуку кола проблем між підлітками та їхніми бать-

ками, для знаходження способів вирішення конфліктів 27.01.2018 року відбулося тренінгове заняття для батьків першокласників: «На шляху до взаємодії». Учасники мали змогу дати оцінку собі як батькам, дізнатися або ще раз згадати типи сімейного виховання та продіагностувати власний. Також кожен спробував себе у вмінні будувати діалог з підлітком за допомогою методу «Я-повідомлення». Філіжанка ароматного чаю та солодощі стали гарним доповненням до корисно проведеного часу.

10 правил спілкування з дітьми: якщо дитину постійно критикують, – вона вчиться ненавидіти; якщо дитина живе у ворожнечі, – вона вчиться агресивності; якщо дитину висміюють, – вона стає відлюдною; якщо дитині постійно докоряють, – вона починає жити із почуттям провини; якщо дитина зростає у терпимості, – вона вчиться сприймати інших; якщо дитину підбадьорюють, – вона починає вірити у себе; якщо дитину заохочують, – вона вчиться бути вдячною; якщо дитина зростає в чесності, – вона вчиться бути справедливою; якщо дитину підтримують, – вона вчиться цінувати себе; якщо дитина живе у розумінні та доброзичливості, – вона вчиться знаходити любов у цілому світі.

В.М. Самойленко, практичний психолог

РІДНА МОВА ЧИСТА, ЯК РОСА

Нещодавно з учнями групи №6 ми відвідали літературну світлицю «Рідна мова чиста, як роса», присвячену Дню рідної мови.

Захід проходив у закладі культури ВМЦБС «Бібліотека-філія №8». На нього працівники бібліотеки запросили письменника Михайла Пашенка та викладача Вінницької музичної школи №2 Світлану Живочевську, вихованці якої Інна Ратушнюк та Софія Старенко виконали українські пісні.

Віра Лебедева – ведуча заходу «Рідна мова чиста, як роса» – розповіла про етапи становлення та утвердження рідної мови на нашій землі. Провела цікаву вікторину з української мови, в якій наші вихованці взяли активну участь.

Рідна мова проросла у свідомість народних мас завдяки письменникам. Їхня творчість завжди була низькооплачуваною, а лікарі душ змушені були нести у маси власним коштом. Письменників вбивали і саджали у тюрми, «дорога у Сибір встелена кістками правдолюбців», як процитувала письменника Михайла Пашенка ведуча.

Їхня альтруїстична праця виховала не одне покоління. Сьогодні більшість населення України

розмовляє рідною мовою. Проте видання книги – така ж нелегка справа, як і декілька століть тому. Автор більш ніж двадцяти дослідницьких літературних полотен Михайло Пашенко розповів про те, що написав книгу об'ємом у 500 сторінок під назвою «Легенди Вінниці», яка й досі не побачила світ через нестачу коштів. Автор змушений просити у високопосадовців грошей на її видавництво. Цей факт, звичайно, не залишив байдужими наших вихованців.

Організатори заходу подякували візитерам за активність і вміння себе гарно вести.

Наостанок учнівській увазі бібліотекар запропонував переглянути виставку під назвою «Без мови нації немає».

Н. І. Андрійчук, бібліотекар та І.О.Пугач, майстер виробничого навчання

ПрофіСтарт: обери своє майбутнє

22 лютого 2018 року у Вінницькій обласній філармонії ім. М.Д. Леонтовича відбувся профорієнтаційний захід для учнівської молоді «ПрофіСтарт: обери своє майбутнє». Організатором заходу виступила Вінницька обласна служба зайнятості у партнерстві з Департаментом освіти і науки обласної державної адміністрації.

Ця неймовірно цікава та змістовна виставка була орієнтована перш за все на учнів 9-11 класів загальноосвітніх навчальних закладів м. Вінниці та Вінницького району, які ще вагаються з вибором майбутньої професії, а також на учнів професійних (професійно-технічних) навчальних закладів, яким потрібно влаштувати своє професійне майбутнє і реалізуватись як фахівцям.

«ПрофіСтарт» відвідали заступник голови ОДА Ігор Івасюк та в.о. Голови Державної служби зайнятості Валерій Ярошенко, які підкреслили важливість проведення таких профорієнтаційних заходів, де школярам презентують

робітничі професії та підвищують їх престижність.

До участі у «ПрофіСтарт» запросили також представників підприємств, установ, організацій різних форм власності. Вони усно і письмово інформували, яких фахівців потребують. Роботодавці міста представляли свої підприємства на ярмарку вакансій, щоб діти могли наочно переконатись у реальній затребуваності робітничих спеціальностей. Колектив Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища представив свої експозиції, провів цікаві майстер-класи, презентуючи робітничі професії з використанням новітніх технологій, сучасних матеріалів та вимог часу. Зокрема, кухарі-кондитери дивували школярів своїм майстерним розписом імбирного печива та виготовленням космічного 3-D желе. Непідробний захват викликав у багатьох учасників заходу майстер-клас по виготовленню суші, адже ця традиційно японська страва здобула величезну популярність серед українців, а її якісне приготування може принести не лише естетичне задоволення, а й фінансовий прибуток.

Хлопці-електромеханіки представили власні вироби з художнього спаювання (скорпіон, павук та складні об'ємні геометричні фігури). Такими роботами було зламано стереотипи про буденність та одноманітність цієї професії і доведено, що електромеханік-професіонал – це креативна, творча і глибока особистість з тонким відчуттям стилю і форми.

Багато учнів юрмилось біля наших фахівців із фотопуги. Ще одним неординарним майстер-класом дивували присутніх наші учні: усі охочі могли випробувати себе ведучими телепресцентру і записатися в умовній радіопередачі.

Профорієнтаційний захід «ПрофіСтарт: обери своє майбутнє» є безумовно корисним як для молоді, так і для закладів, що готують спеціалістів з робітничих професій, тому що показує цінність і важливість робітничих професій, доводить, що професійно-технічне навчання – це модний, творчий і прибутковий вид діяльності, який наразі дуже необхідний нашій країні!

М.В. Вижга, викладач

ПРОЩАВАЙ, «ЕЛІТО»!

І от настала невідворотна мить прощання! Лише зараз я розумію, як мені не вистачає моєї улюбленої «еліти». Їхніх світлих, ясних, чистих очей, що оцінювали кожен мій погляд, жест, крок, вчинок, що розуміли мене без слів. Вони назавжди залишаться у моїх спогадах – світлих, приємних, з легким сумом.

Наша група №48 була дуже цікавою, креативною, активною, де кожен мав певні амбіції та, звичайно, особливості характеру. «Еліта» – так іронічно вони себе назвали!

Дівчата – надійна підтримка і опора, вони були рушійною силою всіх спільних справ. Хлопці – більш врівноважені натури, але часто саме вони вносили несподівані та цікаві пропозиції.

Ми з вами тісно співпрацювали, спільно вирішували завдання, разом долали труднощі.

У нас з вами було багато різних ситуацій, емоцій, почуттів: і радість, і почуття гордості за досягнення, і біль, і відчуття неспроможності в результаті якихось невдач. Але, чесно кажучи, я ніколи не мала почуття нудьги і порожнечі.

Скільки радості, але в той же час і смутку, несе з собою це свято. Пролетіли як мить 1,5 роки, стільки було зроблено, а скільки ще попереду!? Дорогі мої, не витрачайте часу на непотрібне, на дрібниці, час летить дуже швидко.

Позаду залишилися багато яскравих і незабутніх подій, стільки цікавих і веселих моментів, стільки нових знайомств... а попереду у вас зовсім нове доросле життя!

Зараз, озираячись на все пережите разом, хочеться побажати вам не втрачати амбіцій,

енергії, наполегливості, а лише з кожним днем примножувати це все, не втрачати віру в себе і свої можливості.

Сьогодні перед вами відкрилися двері у великий світ з масою можливостей.

У стінах рідного училища ви отримали безцінний капітал знань і досвід, який обов'язково допоможе вам обрати правильну дорогу в житті!

Найперше, що ви маєте взяти із собою в дорогу – це знання, які з палкою любов'ю та величезною професійністю дарували вам педагоги. Друге, що треба взяти із собою, – це працьовитість, адже лень і неробство – вороги успішності. Та й, власне, дорогу осилить тільки той, хто йде.

Живіть сьогоднішнім, пам'ятайте минуле і думайте про майбутнє.

Кожен з вас – це унікальна, неповторна особистість. Ви здатні відстояти власну думку і витримати будь-які випробування для досягнення успіху. Будьте гідними поваги людей та вражайте своїми досягненнями!

Я бажаю вам знайти гідне місце у житті, щоб на вашому шляху не було нездоланих перешкод та попри все завжди світило сонечко. Удачі вам! Вірних друзів, щирої любові, оптимізму та невичерпної енергії. Не забувайте один одного та пам'ятайте рідне училище.

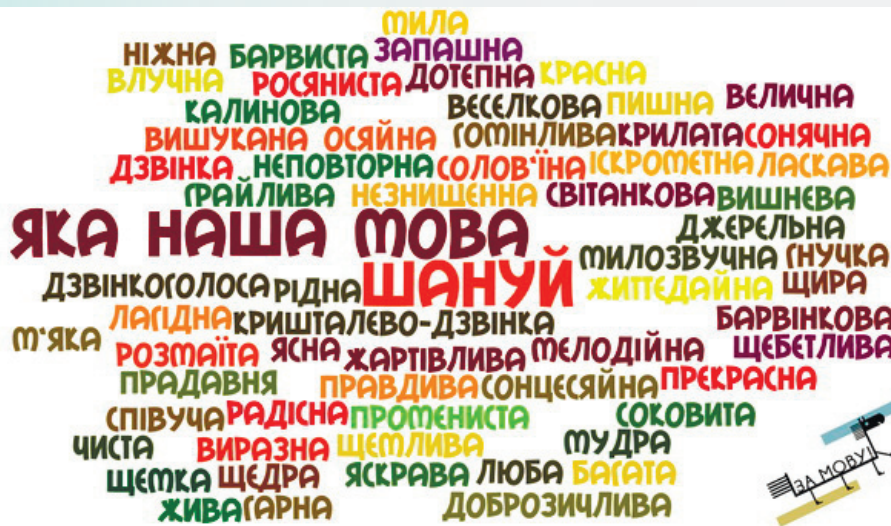
Успіхів у підкоренні нових вершин!

Т.О. Чорба, куратор

Збережемо наш скарб – рідну мову

мешкали у Месопотамії і спілкувались однією мовою. Оскільки земля цих місць була надзвичайно плодородна, то люди жили заможні. Від цього вони дуже записалися і вирішили побудувати вежу аж до самого неба. Кожного дня ця вежа все зростала і зростала, люди працювали злагоджено, бо панувало взаєморозуміння. Вавилонська вежа ставала все вищою і вже майже досягала небес. Нарешті Бог розгнівався на нерозсудних і пихатих людей та покарав їх. Він змусив будівельників розмовляти різними мовами. Зрозуміли творці вежі, не зрозумівши один одного, занедбали будівництво та розійшлися у різні боки.

Так, вежа залишилася недобудованою, а місто, де відбувалося будівництво і змішалися усі мови, назвали Вавилоном (символ сум'яття і безладу). Ця оповідь показує, що без головного зв'язку комунікації важко досягнути якоїсь мети та зрозуміти інших людей.

Наша мова – це надбання народу. Тільки уявіть собі, скільки століть минуло до нашого часу, скільки разів змінювалась мова та збагачувалась, скільки випробувань випало на її шляху до самовдосконалення. Це тільки так здається, що мова потрібна тільки для розмови. Усі великі твори української літератури написані українською мовою. Варто тільки згадати видатного Івана Котляревського і його всіма відомий твір «Енеїда». Автор написав цю поему виключно українською народною мовою, яка влучно передає українську ментальність та колорит країни. Твір легкий для читання та сприйняття. Українська мова – це твори і поеми Тараса Григоровича Шевченка, який підбадьорював народ, змушував боротися; Лесі Українки, Івана Франка та інших видатних поетів та письменників України. Українська мова – це також і музичні твори: календарно-обрядові пісні (веснянки, щедрівки, купальські), родинно-обрядові та побутові пісні (весільні, жартівливі, коломийки, частівки), пісні кріпацького побуту, історичні пісні та думи. Найкраще звучали ліричні пісні, балади та думи під кобзу.

Можна наводити ще безліч прикладів значимості української мови, як скарбу народу. Головне наше завдання берегти її, як зіницю ока, цінувати та любити, збагачувати та удосконалювати.

В.В. Вінярська, майстер виробничого навчання

**Мова – це не просто спосіб спілкування, а щось більш значуще.
Мова – це всі глибинні пласти духовного життя народу, його історична пам'ять, найцінніше надбання віків,
мова – це ще й музика, мелодика, фарби, буття, сучасна, художня, інтелектуальна і мисленева діяльність народу.**

Олесь Гончар

Ми всі маємо власні скарби та надбання, які зберігаємо та примножуємо. Це можуть бути старовинні рукописи, привезені з подорожей сувеніри, сімейна реліквія, пам'ятні подарунки... Все це має для нас неабияку значимість. Так само і наша мова, яку ми отримали у спадок більше мільйона років тому, має величезну цінність для всього українського народу, а отже і для кожного з нас. Українська мова дуже мелодійна, дзвінка та прекрасна, вона дорожча за золото та коштовне каміння. Наш обов'язок берегти її та збагачувати.

Уявіть на хвилину, що ви втратили ваш «скарб»: гроші, дорогоцінності, сувеніри... Так, згодна неприємно і прикро. Засмучуємось, шкодуємо про втрату, але це, відверто кажучи, не смертельно. Можна зібрати ще одну скарбничку та наповнювати її новими речами. А тепер уявімо, що трапиться коли ми втратимо головний скарб – рідну мову. Чи зможемо ми існувати без основного засобу спілкування та взаємозв'язку між людьми. З точністю можемо сказати, що не зможемо.

За стародавньою біблійною оповіддю про Вавилонське стовпотворіння, понад чотири тисячі років тому усі люди

Що для мене рідна мова?

Поки жива мова в устах народу, до того часу живий і народ. І нема насильства нестерпнішого, як те, що хоче відірвати в народу спадщину, створену незчисленними поколіннями його віджилих предків.

К. Ушинський

Україна – це не просто держава Центральної Європи, це не просто країна з чудовими краєвидами і багатими ресурсами, це щось більше, щось грандіозніше, наповнене великим потенціалом і чарівністю.

Українська мова особлива, вона, як блакитновода могутна річка, яка протікає на багатьох територіях, де вона знана кохана, і люди приходять, щоб напитися джерельної води, десть мутна, тому що нікому нецікава, а мутять її, насамперед, самовдоволені і пихаті, яким простіше «бігати» за модними тенденціями і підлаштовуватись під якихось мажорів, щоб хоч трошки бути схожими на них. Та зрозумійте ви вже нарешті, круто – це не розмовляти чужою мовою, а знати свою рідну, батьківську.

Згодна з висловом: «Чим більше мов ти знаєш, тим більше ти людина». Але, насамперед, треба знати рідну, ту якою тобі в дитинстві співала мати коліскову, ту, якою бабуся розповідала казки. А не ту, про яку сказали: «Говори так, тому що мені це подобається» чи «Так говорять більшість»!

Українська пісня – це як своєрідний допінг для українців, у всі часи її рятувала вона. У веселі будні чи в траурні хвилини справжнього українця врятує пісня. Ви тільки зверніть увагу, скільки насиченості чи енергії, емоційності і трагізму в народних витворах мистецтва. І саме мові потрібно завдячувати за такі милозвучні ноти, бо вони в прямому сенсі врятували не одне життя.

Врятована піснею була Маруся Чурай, та й Володимира Сосюру врятувала його поезія від страти, – і це все українською. Згадайте ще один історичний факт, в козаки брали тільки тих, хто знав українську мову.

Тож тепер подумайте, чи варто розмовляти українською. А висновок може бути тільки один – звісно, так.

А в якому стані зараз наша мова? Дехто знає її, але не вживає, дехто взагалі забувся, а ті, хто пам'ятають спілкуються, дійсно заслуговують на почесне звання «українець».

**Не цурайтеся рідної мови, бо вона наше багатство.
Л.В. Березюк, майстер виробничого навчання**

Мова – духовне надбання народу

Найбільше і найдорожче добро в кожного народу – це його мова, ота жива схованка людського духу, його багата скарбниця, у яку народ складає і своє життя, і свої сподівання, розум, досвід, почуття.

Панас Мирний

21 лютого відзначається Міжнародний день рідної мови. До календарів усього світу це свято ввійшло в 1999 році. Його історія має трагічний початок – 21 лютого 1952 року у Бангладеші влада жорстоко придушила демонстрацію протесту проти урядової заборони на використання в країні бенгальської мови. Відтоді цей день став днем полеглих за рідну мову. Майже через півстоліття, у жовтні 1999 року, на Тридцятій сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО було запроваджено Міжнародний день рідної мови, а з 21 лютого 2002 року цей день офіційно відзначають і в Україні.

Мова – духовний скарб нації. Це не просто засіб людського спілкування, це те, що живе в наших серцях. Саме вона формує і визначає свідомість, творить людину, культуру, історію.

Українська мова містить багато трагічних сторінок, але вона переборола всі перешкоди, які зустрічалися на її шляху. Сьогодні вона могутня, вільна, як і наша держава.

Тому, ми, українці, особливо молодь, повинні любити, цінувати і пишатися рідним словом. Не просто розмовляти чи писати рідною мовою, але й постійно вдосконалю-

вати свої знання і навички володіння нею. І починати це робити потрібно з дитинства, почувши мамину коліскову, прочитавши першу казку, торкнувшись до джерел української літературної класики, взявши у свою духовну скарбницю всі прекрасні і милозвучні її відтінки. І це не повинно робитися тільки заради оцінки чи хорошої здачі ЗНО з української мови і літератури. Це має бути потребою душі кожного з нас. Адже ми, як нація, починаємося з усвідомлення себе як українця, який пишається своєю державою, історією, культурою, мовою.

Мову потрібно берегти, як священний скарб, який передали нам наші предки.

Спочатку було Слово... Так починається книга книг – Біблія. Саме у слові бере все свій початок. Сьогодні ми не надаємо слову такого великого значення, як в давнину. Людина не переймається тим, як вона говорить. Їй важливіше те, що вона каже, адже в нашому стрімкому ритмі життя треба передавати в слові якомога більше інформації. Наша мова стає одноманітною, неемоційною, в ній багато вульгаризмів, а то і нецензурних слів і висловів. Серед молоді зараз дуже популярна своя, особлива мова. Її називають молодіжним сленгом або жаргоном.

Але набір слів молодіжного сленгу невеликий. Деякі учні-філологи стверджують, що, якщо людина постійно користується такою мовою, вона деградує, навіть її голос не розвивається, а стає монотонним,

втрачає своє звукове різноманіття. Людині, щоб висловити свої думки, душевні переживання, потрібний цілий світ слів, а не тісний круг сленгу. Тому «зайвий раз» візьміть до рук збірку Тараса Шевченка чи Лесі Українки. Ось вже де дивовижна царица слова! Починаєш по-новому розуміти значення біблейського рядка: «Спочатку було Слово...». Прекрасні слова наповнюють нашу душу високими відчуттями. Це має бути потребою душі кожного з нас. Саме про таке ставлення до рідної мови говорив О.Гончар: «Усунути деформацію національної мови, очистити її від спотворень, повернути нашій мові справжню народну красу – це справа честі всіх нас, і старших, і молодших, це природний обов'язок кожного перед незалежною, вільною Україною.»

Мені хочеться, щоб відродилася наша мова в душі кожного з нас без примусу, як життєва потреба, за покликом серця і душі, щоб у стінах нашого училища звучало українське слово: на уроці, на перерві, в повсякденному спілкуванні. Хочеться, щоб учні із задоволенням, а не з примусу, відвідували патріотичні виховні заходи, де у всій красі до них доноситься велич і неповторність рідного

слова. Нещодавно проведений учнями груп №29 і №24 виховний захід «Вишиту шовком сорочку я в душі збережу...» – свідчення любові і поваги до всього українського: традицій, культури, історії, мови. Зі сцени лунало щире українське слово у віршах, прозі, піснях, вражав красою виконання запальний український танок, згадувались українські традиції вишивання, гостинності, частування українськими національними стравами.

Я звертаюсь до вас, наша учнівська молодь! Любіть рідну мову всім серцем, всією душею, як святиню народу, що йшла до нас довгі віки! Людина має завжди пам'ятати, звідки вона родом, де її коріння, знати історію свого народу, його мову. Знання мови народу, серед якого ти живеш, – ознака культурної, освіченої людини, знання рідної мови – священний обов'язок кожного.

Н.В. Помаз, викладач зарубіжної літератури

СТОРИНКИ НАШОЇ ІСТОРІЇ

Минають дні, ідуть роки.
Життя листки перегортає.
А біль Афгану – навіки,
В душі чомусь не замовкає

Війна... На жаль, з цим словом і відповідними подіями тісно пов'язана історія нашої країни. Не в одній війні примусово брали і беруть участь наші українські військовослужбовці. Ці героїчні та мужні люди залишають свої домівки, сім'ї та мирне життя заради нас з вами, заради своїх дітей та чистого синього неба над Україною. Жодна людина не має права вбивати або віддавати накази на вбивство іншої людини. Але кожен громадянин України має право на захист своєї землі, своїх батьків та дітей, своєї Батьківщини.

Однією з війн, в якій брали участь українські солдати та офіцери, була неоголошена Афганська війна.

Шануючи історію власної країни, ми пам'ятаємо дату 15 лютого, коли кожного року відзначається річниця виведення військовослужбовців, в тому числі і українських, з території Афганістану і завершення участі українського народу в цій незрозумілій війні.

Обговорюючи сторінки нашої історії у спілкуванні з учнями групи, ми зрозуміли, що багато чого не знаємо про цю війну, а особливо про участь наших земляків з Вінниччини. Ми згадали, що у Вінниці є музей пам'яті воїнів Вінниччини, загиблих в Афганістані, є вулиця, названа на честь воїнів-інтернаціоналістів, і є пам'ятник воїнам-афганцям. Учні виявили бажання відвідати музей та дізнатися про історичні факти, переглянути експонати та ще раз

почути історію нашого краю. Тому ми вирушили на екскурсію.

Зустріли нас радо. Одразу відчулася небайдужість робітників музею до цієї справи, якою вони займаються, їх обізнаність у цих питаннях та велике бажання донести інформацію до всіх оточуючих. І нам дійсно було цікаво послухати та переглянути матеріали, зібрані людьми зі щирою душею, які цінують історію нашої Вінниччини.

Ми дізналися, що музей було організовано у 1993 році з нагоди четвертої річниці від дня виведення військ з Афганістану. Нам нагадали історичні факти про причину початку громадянської війни в Афганістані. Це відбулось у вересні далекого 1979 року, коли до влади прийшла жорстока людина, методи правління якої і спричинили початок громадянської війни, – це міністр Хафізулла Амін. І саме тоді у цю війну були примусово введені військові частини з Радянського Союзу, в тому числі і з України – 160 тис. українських солдат. Війна тривала 9 років, 1 місяць і 19 днів. Уявімо собі, скільки сліз пролили тисячі матерів та батьків, хвилюючись за своїх дітей. А юнаки воювали віком від 19 до 22 років. Сумно і прикро, що не повернулися з цієї війни 3360 українців.

Екскурсовод нагадала нам, що у 1989 році відбулось виведення військ, і для нашого народу закінчилася неоголошена трагічна війна.

Ми залишились вдячні працівникам музею за те, що зрозуміли дуже просту річ: ми повинні не забувати сторінки нашої історії та схилити голови перед подвигом наших українських військових, які мужньо і з честю переносили всі негаразди і втрати цієї війни, героїчних лікарів, які самовіддано працювали у важких умовах задля спасіння кожного життя.

Ми зобов'язані знати події тих років. Сучасні і майбутні покоління не повинні забути нікого. Час і досі не загоїв рани...

М.М. Лукашенко, майстер виробничого навчання

Дорога болю

6 січня 1938 року народився Герой України, поет, лауреат Нобелівської премії, правозахисник, перекладач, критик, наш земляк Василь Стус.

Прожив він 47 страдницьких літ, як і великий син українського народу, Т.Г. Шевченко...

Народе мій, коли тобі проститься Крик передсмертний і тяжка сльоза Розтерзаних, замучених, забитих По Соловках, Сибірах, Магаданах? Державо напівсонця-напівтьми, Ти крутишся у гадину відколи Тобю неспокутий трусить гріх І докори сумління дух потворять.

Василь Стус

У селі Рахнівці Гайсинського району Вінницької області на Різдво Христове народила мати сина. Народитися у таку ніч – не випадковість... Стус стане совістю української нації, голосом її честі та справедливості.

Мати Ярина Якимівна дала ім'я йому Василь. Грецькою "Василь" означає «володар», «господар», «цар». "В Україні, – писав Василь Стус, – чи не кожна четверта матір називає свого сина Василем, підсвідомо карбуючи потяг до конче необхідної нам державності».

З дитинства хлопчик болісно сприймав будь-яку неправду та несправедливість.

Коли майбутньому поету було два роки, родина переїздить до міста Сталіно, нині Донецьк. Навчався Василь у Донецькій школі та педагогічному університеті на історико-філологічному факультеті. Відчував власне особливе призначення на рідній землі. У час суцільної комунізації й русифікації охороняв усе українське, пишався тим, що виріс саме на цій землі. На одному з виховних заходів Василь Стус написав записку: «Чи знаєте ви, що в мільйонному Донецьку немає жодної української школи?», і підписався: Василь Стус.

Саме тут, в Донецьку, Стус збирає і згуртовує в літературно-мистецьке об'єднання талановитих поетів та письменників-шістдесятників. Народжений у 60-ті роки ХХ століття, у роки «хрущовської відлиги», власними творами, перекладами, вчинками та активною громадською позицією В. Стус прагнув просвітити приспаних радянською ідеологією українців.

Разом з І.Світличним, В.Чорноволом, І.Дзюбою, Євгеном Сверстюком, Аллою Горською та іншими свідомими українцями Василь Стус стає одним із найяскравіших його організаторів та активістів національно-визвольного руху.

1964 року Василь Стус вступає до Київської аспірантури Інституту літератури імені Тараса Григоровича Шевченка і дізнається, що заарештовують поетів-шістдесятників. Дуже важко Василь Стус сприймає арешт свого друга Івана Світличного, й у вересні 1965 року виступає на захист засуджених.

Василь Стус прожив яскраве, але надзвичайно коротке життя. «Якщо не я, – то хто?», – таким було життєве кредо поета-борця родом з Поділля... Після прем'єри фільму Сергія Параджанова «Тіні забутих предків» у кінотеатрі «Україна» Стус вигукує: «Хто проти арештів невинних людей, – встаньте!» Піднявся весь зал. З цього часу Василя Стуса переслідують.

Йому «вказали», де його місце: виганяють з аспірантури «за систематичне порушення норм поведінки». Книги поета-демократа Василя Стуса відомі й за кордоном, і лише на власній землі їх забороняють друкувати.

«Патологічно чесний» Стус, саме такий діагноз поставив йому Павловська психікарня, засуджений на важку долю: за головування в українській групі сприяння виконанню Гельсінських угод із захисту прав людини Василь Стус отримує 10 років таборів на Уралі.

«Я розумію, це моя Голгофа... Головне – не зрадити правді життя».

...У таборі особливого режиму Кучино, на Уралі, Василь Стус запитав глибоко віруючого діда Семена-покутника:

- А що то є чоловікові – народитися на таке велике свято?

- Додаткова ласка Божа, щастя, – сказав дід... і додав: – Але кому багато дається, – з того багато й спитається...

У різдвяний вечір 1983 року, у День свого 45-го народження, Василя Стуса кинули у карцер. А з 12 січня він загитував в'язнів оголосити голодівку.

Василь Стус був єдиним українським поетом, номінованим на Нобелівську премію. За день до її отримання його підступно вбили...

Н.І. Андрійчук, бібліотекар

Козацька слава на віки

Минуле пам'ятай.
Сучасне аналізуй.
Майбутнє плануй.

На зламі XV-XVI ст. на теренах сучасної України, виникає явище раніше небачене, починає зароджуватися українське козацтво. Козаки були правдолюбиві та справедливі й гідно конкурували з тогочасними лицарями середньовічної Європи, звідси й походить назва «козак-лицар». Це явище було унікальним для Східної Європи. Невдовзі вся Європа дізнається, хто ж такі українські лицарі-козаки.

Хто він – козак? Цивільна людина, незалежний озброєний воїн, який боронить свою честь і гідність та бореться за віру та правду свого народу.

Основними чинниками виникнення козацтва були: посилення феодално-кріпосницького, національно-релігійного

гніту та необхідність захисту своїх земель з боку іноземного втручання.

Рятуючись від панів-магнатів, селяни тікали на території раніше не заселені, а саме нижнє Подніпров'я та Побужжя, названі у народі «Диким полем».

У подальшому майбутньому, а саме в 30-40-х роках XVI ст., буде утворено військово-політичне об'єднання з єдиним центром та організацією, а також добре навченим озброєним військом, яке носитиме назву «Запорізька Січ». На Січі існували свої закони, юридичні норми, своєрідна виборча система, своя козацька рада. Так розпочнеться період розвитку особливої Української державності.

До величних постатей козацької доби слід віднести славних братчиків українського народу, чия слава лунатиме через роки. Ними були Дмитро Байда-Вишневецький, слава якого оспівана в піснях, мудрий та звитязний Петро Конашевич Са-

гайдачний, якого по праву можна назвати покровителем Чорного моря. Відважні та хоробрі отамани, козаки-характерники, Іван Сірко, Іван Богун, Максим Кривоніс, які не схилили голови перед ворожими псами, а гордо та звитязно прославляли рід козацький.

Чільне місце слід віддати безперебільшення батьку української нації Богдану Хмельницькому, під проводом якого проходила Українська Національно-визвольна війна 1648 – 1654 рр..

Минають літа, сторіччя, змінюються покоління, звичаї, традиції, але дух козацької звитязи не згасає, він супроводжує нас крізь віки. Сучасна молодь із задоволенням долучається до вивчення сторінок з історії держави, до продовження традицій козацтва. Учні нашого навчального закладу працюють в архівах, роблять фоторепортажі, беруть участь в усіх заходах присвячених збереженню звичаїв та духу

січовиків у теперішній час. Варто згадати ярмарок до Дня козацтва «Щедра та гостинна наша Україна»,

саме тут ми спостерігаємо тісний зв'язок сучасних тенденцій у суспільстві та традицій українського народу. Високе призначення козацтва, його інтелектуальні та ідеологічні основи є платформою для виховання молоді. Військово-патріотична гра «Джура» є бездоганним знаряддям для доручення учнів до збереження найкращих традицій нації.

Сьогоднішня ситуація в Україні нагадує нам часи минулі, українські землі зазнають зазіхань з боку іноземних держав, які хочуть викоренити українське, своє рідне.

У силу цих обставин ми, українці, як ніколи повинні бути об'єднані, згуртовані та стояти на захисті власної держави, повернувши до традицій та звитязи славетних наших пращурів – козаків.

В.С. Кермаш, викладач суспільних дисциплін, Т.В. Нагірна, викладач спеціальних дисциплін

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

А сотню вже зустріли небеса...
Летіли легко, хоч Майдан ридав...
І з кров'ю перемішана сльоза...
А батько сина ще не відпускав...

Людмила Максимлюк

20 лютого Україна відзначає День пам'яті Героїв Небесної Сотні. «Небесною сотнею» назвав народ героїв, що пожертвували своїм життям заради споконвічної надії українського народу жити у вільній і незалежній державі. Це були прості мирні люди з різних куточків України, що вийшли на Майдан, щоб відстояти ідеали демократії, права і свободи людини, європейське майбутнє України.

Революція Гідності, яка тривала у Києві з листопада 2013 року по лютий 2014 року, збирала на Майдан справжніх героїв, що повстали проти узурпації влади Януковичем і призупинення євроінтеграції України. Першими вийшли на Євромайдан киянські студенти. А вже через невеликий час на тисячні мітинги збиралися патріоти у різних містах України. 30 листопада відбувся жорстокий розгін Євромайдану у Києві. Бійці «Беркуту» били кийками та ногами людей та витіснили їх з Майдану. Внаслідок розгону було травмовано 84 людини. Ця подія сколихнула Україну. Народ зрозумів, що для європейського майбутнього необхідна повна зміна влади. Розпочалася справжня боротьба українців за гідність свого народу. У Києві сотні тисяч людей збиралися на Всеукраїнське Віче. Очолили супротив народу опозиційні партії, які створили Штаб Національного Спротиву. Люди вимагали негайну відставку президента.

Та влада не бажала прислухатися до голосу свого народу. Щоб протистояти силовим структурам, мітингувальники споруджували барикади. А опір влади ставав все жорстокішим. Неодноразово лідери опозиції проводили переговори з тодішнім президентом Януковичем, але безрезультатно. У січні вже були перші людські жертви. Але найжорстокіший розгін мітингувальників відбувся 20 лютого, коли по мирній демонстрації силовики почали стріляти зі снайперських гвинтівок і автоматів.

Протестувальники перейшли в контрнаступ, зайняли Український Дім, Жовтневий палац і відтіснили силовиків до урядового кварталу.

Сотня українських патріотів полягли у битві за європейське життя та краще майбутнє своєї країни. Але їхня жертва не була даремною, хід історії докорінно змінився. Після цих подій Янукович тікає з Києва, а владу очолює опозиція.

Вся Україна оплакувала та ховала своїх героїв. Минуло чотири роки, але у наших серцях не проходить біль і туга за загиблими.

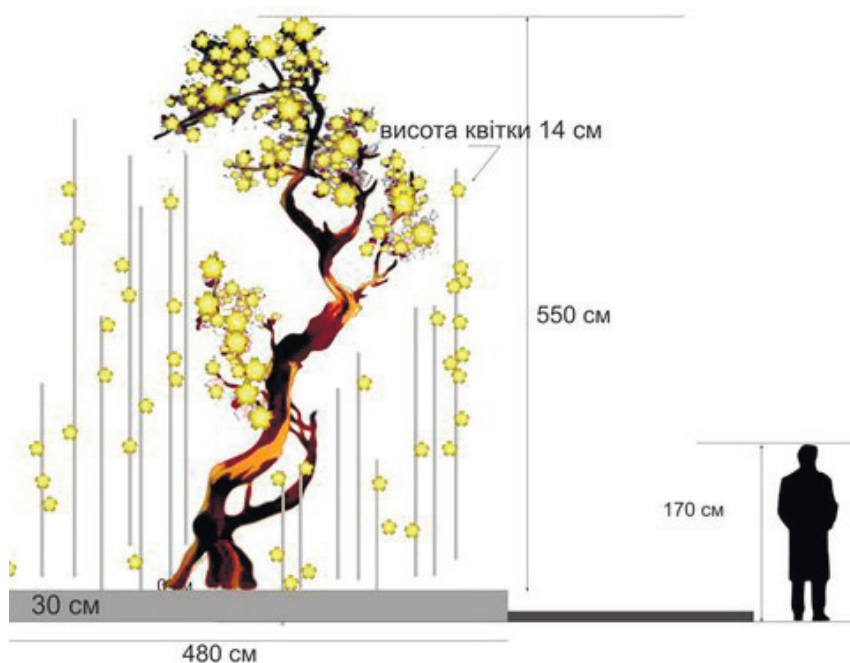
На знак вшанування відваги, сили духу і стійкості людей, які віддали своє життя під час Революції гідності, у Вінниці на майдані Героїв Небесної Сотні до четвертої річниці їх загибелі буде відкрито 5,5-метровий бронзовий пам'ятник «Дерево Свободи». Підніжжя композиції – карта України, з якої росте квітуча вишня з опадаючим цвітом. 107 падаючих квіток символізують Героїв, що загинули під час кривавих розстрілів на Майдані.

«Пам'ятник у вигляді вишні ще ніхто не робив. Цей символ пов'язаний з Україною. Взагалі, вишня символізує рідну землю. Квіти, які впали, – загиблих воїнів. А ті, що на дереві, – продовження життя», – розповідав під час презентації проекту восени минулого року автор пам'ятника молодий художник-скульптор Богдан Данилюк. За його задумом, на падаючих додолу квітках будуть викарбувані прізвища загиблих Героїв.

Ми завжди будемо згадувати наших Героїв, бо «Герої не вмирають».

І.І. Стець, викладач спеціальних дисциплін

НЕБЕСНА СОТНЯ. ВИШНЯ. 107 КВІТОК

Глибокий біль за Україну

Україно, рідний мій краю! Починаєш ти від батьківського порогу, стежини, тополі стрункої, квітучої вишні...

Відбиваєшся ти у прозорих водах річок, гомониш лісами і гаями, проливаєшся теплим дощем. Я пишаюся, що зростаю на цій землі, краса якої не поступається жодній країні. І чим більше я дорослішаю, тим краще починаю розуміти свою країну.

Чому я її люблю? Чому молюся за її кращу долю? Мабуть, тому що тут виросла, зробила перші кроки, вимовила перше слово. Це край, де зустріла перше кохання і відчула його силу.

Тут моє серце наповнює глибокий біль за нашу неньку – Україну. Адже на її Східні кордони ступила нога сусіда-загарбника.

Не чути там веселих пісень, а натомість лунає

там автоматна черга, вибухають снаряди, гинуть найкращі сини України. Дитина втрачає батька, дівчина – коханого, мати – сина. Хіба можливо передати цей біль словами?!

Я щиро вдячна всім патріотам, котрі боролися і борються за свободу, підіймають з руїн рідну землю, визволяють з ярма рідне слово, щоб воно на весь світ могло заявити: «Україна – сильна європейська держава, бо творять її ті, хто всією душею люблять цю чудову землю».

Наш обов'язок – знати свою історію, відроджувати свої традиції, звичаї. Зрозуміймо, що Україна у нас одна, ми всі її діти і маємо стояти на чатах її долі, бо, за словами Шевченка: «Хто матір забуває, того Бог карає».

Будь благословенна і щаслива, моя рідна Україно!

Тетяна Грабовецька, учениця групи №33

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ВОЇНІВ-ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТІВ

Найгостріший спосіб або спроба вирішення виникаючих протиріч у поглядах, інтересах або цілях наших спільних взаємин може викликати конфлікт. І добре, коли цей конфлікт можна вирішити мирним, дипломатичним шляхом. Коли це перестає бути можливим, більш того, ситуація стає вкрай загрозливою для обох сторін, виникає необхідність силового рішення проблеми. Це, на жаль, властиво як для простих людських взаємин, так і для відносин між цілими спільнотами, державами.

У будь-якої держави є свій напрямок, свій світогляд, свої сили, коло друзів і критиків, ряд доступних ресурсів, які вона спрямовує на ті, чи інші потреби.

У кожної держави є своя армія, яка переважно використовується для захисту цього суспільства від небажаних загроз, від яких може виникнути важка або невиправна шкода державі чи її народу. Але як бути, коли держава, з тих чи інших причин, обмежена в силах і засобах, а конфліктна ситуація розпалюється з загрозливою силою? У слав'ян існує одна мудрість, яка російською мовою звучить так: «Не имей 100 рублей, а имей 100 друзей». Ця мудрість не виникла з вуст поетів чи прозаїків. Це просте народне спостереження. Багато хто з нас при нагоді активно використовує цю мудрість, оскільки допомога друзів може виявитися досить доречною, особливо в тих випадках, коли нам може загрожувати реальна фізична небезпека. Так і держави між собою іноді допомагають своїм сусідам, товаришам або відвертим друзям.

Тих, хто на практиці реалізує цю допомогу, називають воїнами-інтернаціоналістами. Вони, з честю і доблестю своїх батьків і дідів, без перебільшення героїчно стають в епіцентр виниклої гарячої точ-

ки і гідно намагаються утримати або погасити конфліктну ситуацію, яку на даний момент вирішити по іншому немає ніякої можливості. У сучасному світі це звичайна практика.

Так було і в часи Великого суспільного утворення – Радянського Союзу, – в яке входило 15 республік і яке займало 1/6 частину суші. Радянський Союз брав участь у багатьох військових конфліктах. Одним з останніх був конфлікт в Афганістані. Останню колону радянських військ з Афганістану було виведено 15-го лютого 1989-го року. Захищати революцію у «братській» країні 1979 року були направлені понад 150 тисяч українців. Більше трьох тисяч з них загинули під час цієї війни, сім тисяч повернулися в Україну з інвалідністю, близько 2 тисяч вважаються полоненими і без вісті зниклими. Уже вдома, від ран, хвороб і самогубств померли більше 4 тисяч українських «афганців».

З афганського боку втрати були ще жахливіші – близько 1,5 мільйона загиблих і майже 5 мільйонів біженців, що знайшли притулок в сусідніх країнах – Пакистані та Ірані.

Будь-яка війна, як жорно, ламає життя безлічі людей. Це жорстока правда.

Ця війна зламала життя багатьом молодим хлопцям. Незважаючи ні на що, вони чесно виконували свій громадянський обов'язок, залишалися вірними присязі до кінця.

У цей день ми поділяємо весь біль з тими, хто втратив на цій війні своїх близьких і віддаємо шану всім учасникам тих подій. В Україні цей день офіційно відзначається відповідно до Указу Президента України №180/2004 від 11 лютого 2004 року і має назву «День вшанування учасників бойових дій на території інших держав».

За матеріалами мережі інтернет підготувала О.К. Петелько, викладач фізичної культури

Футбольний “БЛОКБАСТЕР”: частина II “Гонитва за лідером”

Я плакав, бо в мене не було футбольних кедів, але одного разу я зустрів людину, у якої не було ніг!

Зінедін Зідан

Після двотижневої перерви у II лізі Чемпіонату міста Вінниці з футболу, сезону 2017 – 2018р., команда ДПТНЗ “Вінницького МВПУ” (МФК “ВМВПУ”) продовжила свої виступи.

Після гіркої поразки від МФК «Інтер+» та надважкої перемоги над МФК «Володимир-3», ця перерва пішла гравцям нашої команди на користь, тож, було достатньо часу, щоб поновити сили і підготуватися до наступного матчу проти МФК «Спарта».

16 грудня 2017 року відбулася п'ята гра (п'ятий тур) Чемпіонату м. Вінниці з футболу, де зустрічалися МФК “ВМВПУ” та МФК «Спарта». Гравці команди суперника є досвідченим колективом і вже неодноразово змагалися з “важкими” суперниками, тож, гравці нашої команди налаштувалися на серйозний бій. З перших хвилин матчу суперник забив швидкий м'яч у наші ворота, довівши, що гра буде непростого, але ми були гарно підготовленими і швидко зрівняли рахунок, та на останніх хвилинах першого тайму суперник знову відзначився забитим м'ячем. Після перерви, гравці нашої команди вийшли серйозно налаштовані на другий тайм. В середині другої половини гри ми змогли переламати хід зустрічі і протягом 5 хвилин зрівняли рахунок, та завдяки кращій фізичній підготовці провели ще два м'ячі у ворота суперника. Результат матчу – перемога МФК «ВМВПУ» 4 : 2 МФК «Спарта». Забитими м'ячами відзначились: Євген Вергелес, Олег Яшук та двічі: Владислав Загробський.

Непростим був шостий тур, 23 грудня, проти МФК «ДЮСШ Темп». Молоді та талановиті гравці суперника своєю наполегливістю та командною швидкістю створювали великі проблеми в матчах з усіма лідерами чемпіонату. Не стала винятком і гра проти нашого колективу МФК «ВМВПУ». З перших хвилин матчу гравці МФК «ДЮСШ Темп» “увімкнули” свою командну швидкість, і знову на перших хвилинах гри ми пропустили м'яч у свої ворота. В центрі поля зав'язалася серйозна боротьба і протягом 5 хвилин два гравці нашої команди отримали жовті картки. Ми намагалися збити темп гри суперника. Це спрацювало. Тож, зрівняли рахунок та на останніх хвилинах першого тайму забили у

ворота МФК «ДЮСШ Темп» ще один м'яч.

Другий тайм розпочався для нас так само, як і перший, ми пропускаємо швидкий гол, а згодом і ще один м'яч влітає у наші ворота. Суперник змінив хід зустрічі на свою користь, але ми не здавалися. На майданчику тривала справжня чоловіча гра двох молодих колективів. Арбітр матчу, показавши по жовтій картці двом гравцям обох команд, намагався трохи “заспокоїти” гру, але знову грубий фол, і суддя видаляє з поля гравця нашої команди. Навіть у своїй меншості МФК «ВМВПУ» не упав духом, а проявив справжній характер переможця. На останніх хвилинах матчу дві швидкі атаки принесли нам бажаний результат.

Рахунок гри: МФК «ДЮСШ Темп» 3:4 МФК «ВМВПУ». Забитими м'ячами відзначились: Дмитро Підгаєцький, Володимир Гончарук та дубль і переможний м'яч на рахунку Євгена Вергелеса.

Гравці МФК «ВМВПУ» закінчили першу частину Чемпіонату міста Вінниці з футболу, йдучи на другому місці у турнірній таблиці II ліги, що стало найкращим подарунком на новорічні та різдвяні свята для гравців, тренерів та уболівальників нашої команди.

Дмитро Підгаєцький. Після перерви гравці команди суперника вийшли неймовірно мотивованими, і в середині другого тайму протягом 5 хвилин забили тричі у наші ворота. Ми не вірили своїм очам, після кожного удару суперника м'яч влітає у наші ворота. Гравці нашої команди не здавалися і, взявши м'яч під свій контроль, та за рахунок шаленого пресингу з нашого боку, суперник максимально відійшов до своїх воріт. Постійні зміни гравців МФК «ВМВПУ» збільшували інтенсивність гри та напругу біля воріт суперника, але нам ніяк не вдавалося забити м'яч.

В одній із атак вдалося забити гол, з пасу Євгена Вергелеса в потрібному місці у потрібний час опинився наддосвідчений гравець нашої команди Михайло Артурович Домінов. У наступній атаці, відібравши м'яч у суперника, з прострільної передачі Владислава Бондаровського вздовж лінії воріт на М.А. Домінова, голкіпер МФК «Міська Рада» виходячи на перехоплення, зрізав м'яч у свої ворота. На превеликий жаль, часу, щоб “вирвати” хоча б “нічию”, нам не вистачило. Результат матчу: МФК «ВМВПУ» 4 : 5 МФК «Міська Рада».

У восьмому турі, 20 січня 2018 р., проти МФК «Козак+» гравці нашої команди хотіли довести, що поразка від МФК «Міська Рада» була прикрою випадковістю. Але в той день сильнішим виявився наш суперник і навіть рятувальна тактика з п'ятим польовим гравцем нам не допомогла. Результат матчу: МФК «Козак+» 3 : 1 МФК «ВМВПУ», гол престижу на рахунку капітана команди Олександра Кулика.

У гонитві за лідером МФК «ВМВПУ» забув про важливість результату у кожній грі та втратив дуже важливі для нас залікові бали, а з ними і позиції в турнірній таблиці Чемпіонату міста Вінниці з футболу.

Я завжди буду говорити, що чемпіонська гонка ще не завершена!

Зінедін Зідан

27 січня 2018 року відбувся дев'ятий тур між МФК «ВМВПУ» та МФК «Зоря». Гравці нашої команди серйозно готувалися до цієї гри з максимальним рівнем відповідальності за результат. У дебюті матчу ми забили швидкий м'яч у ворота суперника. Результативним ударом відзначився Євген Вергелес. Та суперник легко здаватися не хотів, і вже за декілька хвилин зрівняв рахунок. За 2 хвилини до завершення першого тайму м'яч у ворота МФК «Зоря» забиває Олександр Кулик. На початку другого тайму знову забитим м'ячем відзначається гравець МФК «ВМВПУ» Антон Керпань. Наші гравці повністю контролювали хід матчу, а команда суперника знаходилася у пригніченому стані і почала грубо грати. В одному з моментів

суддя взагалі видалив з поля гравця МФК «Зоря». Навіть з перевагою у своїй кількості ми ніяк не могли забити м'яча, воротар суперника відбивав усі наші удари. За 3 хвилини до кінця матчу суперник відіграв один м'яч, але це МФК «Зоря» не допомогло, а вже за хвилину арбітр матчу показав другу жовтку картку, яка автоматично переросла в червону. З такою перевагою наші гравці спокійно довели матч до перемоги. МФК «ВМВПУ» 3 : 2 МФК «Зоря».

10 лютого у десятому турі на нас чекав один із найпотужніших колективів, які беруть участь у чемпіонаті міста Вінниці з футболу – МФК «ВінАвтоЦентр». Фізично сильний та непоступливий у кожному епізоді, такий суперник чекав на МФК «ВМВПУ». З перших хвилин матчу зав'язалася швидка гра, наша команда намагалася контролювати м'яч, але в одній із атак, силовий форвард суперника, “продавив” наш захист і забив гол у ворота МФК «ВМВПУ». Незважаючи на це, у відповідь, потужним ударом Ашот Гукасян зрівнює рахунок, а ще через декілька хвилин ми забиваємо ще один м'яч. Але вигравали ми не довго, автор першого забитого м'яча у наші ворота відзначився вдруге і зрівняв рахунок. Налаштування гравців нашої команди було дуже сильним і, провівши декілька хороших атак, захисники суперника не витримали тиск з нашого боку і у своїй штрафній збили Антона Керпаня. Пенальті, і ми знову вийшли вперед, а під кінець першого тайму Дмитро Підгаєцький забиває четвертий гол у ворота МФК «ВінАвтоЦентр». Проте на останніх секундах суперник відіграв один м'яч.

На початку другого тайму наполегливість наших гравців переросла у п'ятий забитий м'яч, з прострільу Євгена Вергелеса вздовж воріт на дальній стійці замкнув передачу Ашот Гукасян. Та вже за хвилину суперник знову відіграє один м'яч, але на цьому наші проблеми не скінчилися. В середині другої половини гри травму отримав голкіпер – Максим Єлісеєв. Але після наданої медичним працівником допомоги Максим зміг продовжити гру. Далі було ще гірше, захисник нашої команди зрізав м'яч у свої ворота – автогол, так суперник зрівняв рахунок.

Гравці нашої команди демонстрували наполегливу гру та докладали максимум зусиль, щоб перемогти, але як вони не старалися, досягти бажаного результату не вдалося. Натомість суперник, провівши стрімку атаку, забив гол і “вирвав” із наших рук таку важку перемогу. Такий неймовірно драматичний матч став окрасою десятого туру Чемпіонату міста Вінниці з футболу. Отже, МФК «ВМВПУ» 5 : 6 МФК «ВінАвтоЦентр».

17 лютого 2018 року, одинадцятий тур, гра МФК «ВМВПУ» проти аутсайдера Чемпіоната МФК «Рошен». Зі стартовим свистком гравці нашої команди пішли в агресивний відбір м'яча на половині поля суперника і за рахунок своєї наполегливості на першій хвилині матчу відкрили рахунок, забитий м'яч в активі

Друга Ліга

№	Команда	И	В	Н	П	Голи	+/-	Очки
1	МФК "Інтер+"	6	6	0	0	29-7	22	18
2	МФК "ВМ ВПУ"	6	5	0	1	22-16	6	15
3	МФК "Сутиски"	7	4	2	1	23-24	-1	14
4	МФК "Кармен"	6	4	0	2	18-11	7	12
5	МФК "Козак+"	6	4	0	2	20-14	6	12
6	МФК "ВінАвтоЦентр"	6	3	1	2	18-10	8	10
7	МФК "Поділля"	7	3	1	3	16-21	-5	10
8	МФК "ДЮСШ Темп"	7	3	0	4	18-14	4	9
9	МФК "Стара Прилука"	7	3	0	4	15-12	3	9
10	МФК "Спарта"	6	3	0	3	14-14	0	9
11	МФК "Зоря"	7	3	0	4	22-24	-2	9
12	МФК "Куба"	7	2	2	3	9-18	-9	8
13	МФК "Інтеграл"	7	2	1	4	17-20	-3	7
14	МФК "UFAM"	7	2	0	5	19-24	-5	6
15	МФК "Володимир-3"	6	2	0	4	23-25	-2	6
16	МФК "Рошен"	7	2	0	5	18-31	-13	6
17	МФК "Міська Рада"	7	1	1	5	13-29	-16	4

Після новорічної перерви Чемпіонат продовжився, і 13 січня 2018 року відбувся сьомий тур, де МФК «ВМВПУ» зустрівся з аутсайдером Чемпіонату МФК «Міська Рада». Цей матч прогнозував “битву Давида з Голіафом”. З перших хвилин ми взяли гру під свій контроль, і забитого м'яча довго чекати не довелося. На 5-й хвилині матчу забитим м'ячем відзначився Олег Суліма (1:0), але за помилку у захисті суперник нам не пробачив і зрівняв рахунок. До кінця першого тайму знову ми забили м'яч у ворота МФК «Міська Рада». Забитим м'ячем відзначився

Мустафи Теке.
Суперник, ви-
т р и м а в ш и

стартовий тиск, зміг відвести гру від своїх воріт. Тривала досить відкрита гра, в якій команди відповідали одна одній цікавими атаками, які постійно завершувались ударами по воротах, але голкіпери обох команд відбивали все, що летіло в їхні ворота. В середині першого тайму суперник з розіграшу кутового зрівнює рахунок, а за декілька хвилин взагалі виходить уперед. Взавши гру під свій контроль, ми одразу зрівняли рахунок, результативно передачу виконав Олег Сулима, а забитим м'ячем відзначився Євген Вергелес. До кінця першого тайму тривала рівна боротьба, в якій жодній із команд не вдалося відзначитися забитим м'ячем, отже, 2:2.

З початком другого тайму на майданчику знову зав'язалася гра на зустрічних курсах, команди обмінювались небезпечними атаками і в одній із таких МФК «Рошен» вдалося забити м'яч у наші ворота і вийти вперед. Цей пропущений м'яч активізував

№	Команда	И	В	Н	П	Голи	+/-	Очки
1	МФК "Інтер+"	11	10	0	1	59-17	42	30
2	МФК "Кармен"	11	8	1	2	42-22	20	25
3	МФК "Стара Прилука"	12	8	0	4	37-18	19	24
4	МФК "Поділля"	12	7	1	4	35-43	-8	22
5	МФК "ВМ ВПУ"	11	7	0	4	41-37	4	21
6	МФК "Сутиски"	11	6	2	3	39-34	5	20
7	МФК "ВінАвтоЦентр"	11	6	1	4	36-26	10	19
8	МФК "ДЮСШ Темп"	12	6	1	5	37-28	9	19
9	МФК "Володимир-3"	11	6	0	5	49-40	9	18
10	МФК "Козак+"	11	6	0	5	33-31	2	18
11	МФК "Зоря"	11	5	0	6	35-33	2	15
12	МФК "Спарта"	12	5	0	7	31-39	-8	15
13	МФК "УФАМ"	11	4	0	7	32-44	-12	12
14	МФК "Інтеграл"	11	3	0	8	32-41	-9	9
15	МФК "Куба"	11	2	1	8	15-40	-25	7
16	МФК "Міська Рада"	11	2	1	8	23-50	-27	7
17	МФК "Рошен"	12	1	0	11	33-66	-33	3

наших гравців і, застосувавши високий пресинг, суперник притиснувся до своїх воріт, а за декілька хвилин Олександр Кулик потужним ударом з дальньої дистанції зрівнює рахунок. Наступна наша атака знову приносить результат з передачі Ашота Гукасяна, дублем відзначається Олександр Кулик, і МФК «ВМВПУ» вже попереду. Та суперник легко здаватися не хотів і за декілька хвилин знову зрівняв рахунок матчу – 4:4. Але ми відповіли результативною атакою, і Антон

Керпань забиває м'яч у ворота суперника. Далі суперник отримав небезпечний штрафний біля наших воріт, і вміло розігравши, знову зрівняв рахунок матчу. На паркеті тривала запекла боротьба, і в одному із епізодів травмувався голкіпер нашої команди Максим Єлісеєв. Через відсутність запасного голкіпера, гру довелося продовжувати з п'ятим польовим гравцем. Місце голкіпера у рамці воріт зайняв Антон Керпань, який двічі врятує ворота від пропущеного м'яча. Кульмінацією гри виявився переможний гол, який за МФК «ВМВПУ» забив Мустафа Теке. Результат цього гостросюжетного «блокбастера» – наша перемога 6:5 над МФК «Рошен». Знову МФК «ВМВПУ» дарує всім присутнім неймовірні емоції та переживання за улюблену команду.

Такі складні та непередбачувані матчі провела наша команда у II лізі Чемпіонату міста Вінниці з футзалу, які подарували багато вражень, емоцій та незабутніх моментів, а МФК «ВМВПУ» продовжує набирати для себе неоціненний досвід. Чемпіонат міста Вінниці з футзалу виходить на фінальну стадію. Тож, шанувальники цього виду спорту, приходьте на матчі, які відбуваються кожної суботи в СК «Вінниця»

та підтримуйте свою улюблену команду. Зичу вам міцного здоров'я, дотримуватись здорового способу життя, займатися спортом та завжди бути у гарній формі!

М.А. Домінов,
мастер виробничого навчання

Баскетбол – мій улюблений вид спорту

М'яч летить у кошик. Кожна людина в житті шукає своє. Багато хто про щось мріють, розуміючи, що напевно чи коли-небудь зможуть цього досягти, а дехто продовжує розвивати свої мрії. У цих випадках і проявляється людина до кінця, тобто – по-справжньому.

Баскетбол – гра, яка захоплює і займає мене. Коли я граю, то відчуваю свою перевагу над тими, хто програє або не зовсім розбирається у грі. Може, це і не дуже чесно, але мені подобаються ці відчуття. Крім того, ця гра тренує мою реакцію, а також – моє тіло. Мені дуже подобається, що баскетбол – командний вид спорту. Потрібно вміти відчувати товаришів по команді. Тільки злагоджена гра може принести перемогу. Дуже приємно всім разом радіти перемозі, а поразка легше переноситься у колі улюбленої команди.

Ось і у нас в училищі з перших вересневих днів під керівництвом Володимира Васильовича Петелька у спортзалі почали збиратись юнаки небадужі до баскетболу. Ми тренувалися, мали багато товариських зустрічей з баскетболістами інших навчальних закладів для того, щоб успішно виступити в обласній Спартакіаді серед ПТНЗ. Такі учні, як: Артур Ратушняк, Сергій Покинине-

реда, Тарас Самар, учні групи №17; Денис Цвіток, Владислав Гудемчук, учні групи №39; Микола Майданюк, учень групи №33; Сергій Пасека, учень групи №35; Володимир Левицький, Володимир Гаєвик, учні групи №14 увійшли до збірної команди з баскетболу ВМВПУ. Звичайно, ми всі старалися перемогти. У зональних змаганнях ми вибороли II місце і увійшли до фіналу. За словами нашого тренера, такого результату наша команда не досягала за останніх 8 років, тому, звісно, це позитивний результат. Потрібно сказати, що нам випадало грати з дуже сильними і тренуваними суперниками, з якими наша команда грала на рівних, демонструючи високий рівень підготовки.

Баскетбол допоміг мені полюбити фізичні навантаження. Постійні тренування допомагають ставати міцнішими, витривалішими, розвиватися, досягати бажаних результатів. Доводиться багато бігати, стрибати, віджиматися, щоб бути в хорошій спортивній формі. Без постійних занять спортом я не уявляю свого життя. Спорт дає мені сили і впевненості в житті. Я щасливий, що граю в баскетбол. Дуже хочеться, щоб мої однолітки приходили в спортивний зал на тренування, щоб відчували радість від спортивних досягнень.

Тарас Самар, учень групи №17

Природа щастя

Щастя – це психоемоційний стан цілковитого задоволення життям, відчуття глибокого вдовolenня та безмежної радості. Те, що викликає відчуття найвищого задоволення життям, дає радість людині.

Роздумуючи над питанням: «Що робить нас щасливими?», можна знайти багато причин.

Поняття щастя вивчається в галузі фізіології людини. Стан щастя можна вивчати за допомогою доступних методів медичного обстеження. За стан щастя відповідає активність лівої частини кори головного мозку. Тобто йдеться про «гормон щастя» – так званий ендорфін, який змушує нас радіти і посміхатись звичайним речам.

З психологічної сторони, щастя – це стан повного задоволення, ми відчуваємо щасливими, коли нам добре, комфортно та ніщо не хвилює душу. Коли задоволені усі наші життєві потреби (голод, спрага, сон...) Оскільки, на думку психолога А.Маслоу, найвищою є потреба самореалізації, то щасливою є та людина, яка самореалізована.

Філософи також досліджують природу щастя. Ще з часів Сократа було чимало розбіжностей у поглядах, що саме робить людину щасливою: її фізіологічна сутність чи все ж таки стан душі. Згідно з Арістотелем «Щастя є дією відповідно до своєї природи: риби щасливі плавати, птахи – літати, людина щаслива, коли мислить.» Згідно з християнством, щастям є безпосередній зв'язок з Богом. Чим ближче людина до Бога, тим вона щасливіша.

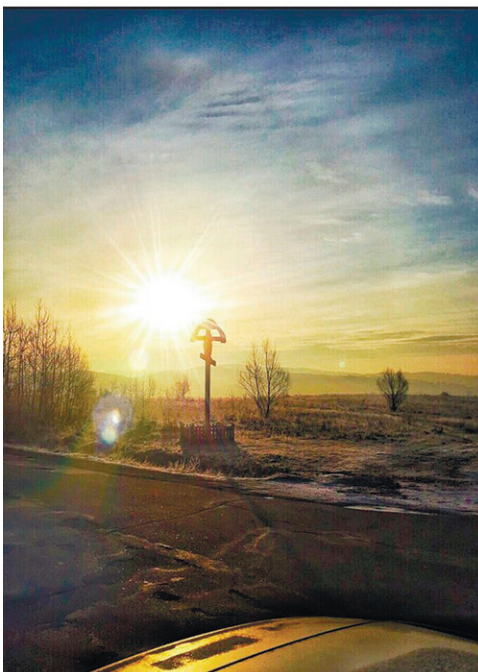
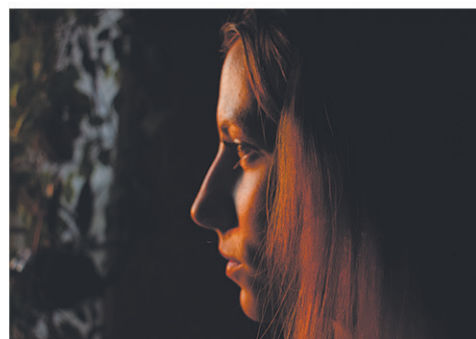
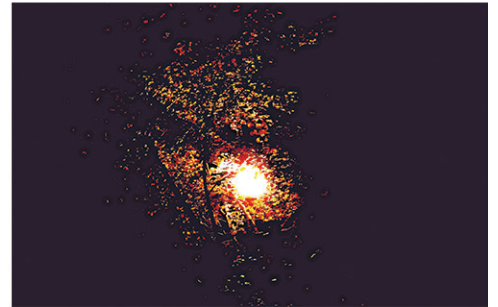
Для кожної людини психологічний стан щастя людини залежить від різних обставин.

Комуś варто подивитись на невинну, посмішку дитини, заглянути в бездонні очі, повні безлічі запитань і відчуті на мить неймовірну теплоту та щастя. Відвідуючи батьків, що за межами міста, приїжджаємо у рідний дім, бачимо їх здоровими та усміхненими, потрапляємо у сильні, теплі, люблячі обійми. Радіємо, що приїхали та подарували щастя батькам і самі розуміємо, що саме такі миті роблять нас щасливими. Тоді, коли нам погано, коли все йде шкереберть, ми відчуваємо щасливими, коли є до кого звернутись за допомогою. Добре, якщо є вірні друзі, які завжди готові підтримати. Щастя – почуватися потрібними та отримувати увагу від близьких людей.

Щасливою людина відчуває себе, коли вона захищена, коли впевнена в своїй безпеці. Мирне небо над головою – це те, чого хоче кожна людина. З нинішньою ситуацією в країні важко бути впевненим у завтрашньому дні. В такій ситуації людьми керують страх, інстинкт самозбереження, надія на покращення ситуації, примітивне мислення та бажання просто існувати, а не жити на повну силу. В такому разі, людину важко назвати задоволеною, не те щоб взагалі щасливою. Отже, нам потрібен мир, спокій та стабільність для того, аби розвиватись та відчувати щастя. Головне – це не забувати, що перед щасливою людиною відкриті усі двері. Щасливій людині усміхається доля та везіння. Тому бажаю кожному знайти причину радості та бути щасливими просто так!

За матеріалами мережі Інтернет підготувала К.В. Старкова,
мастер виробничого навчання

СВІТ ЧЕРЕЗ ОБ'ЄКТИВ

Свідоцтво
про
реєстрацію
Серія ВЦ
№696-54-Р

Назва видання:
«Молодіжний вісник»
Видавець та заснов-
ник: ДПТНЗ «ВМВПУ»
Відділ розповсюдження:
(0432) 27-45-64
Ціна: договірна

Головний редактор: М.М.Тютюнник
Літературний редактор: І.О.Веір
Редколегія газети «Молодіжний вісник»:
О.М.Гнатюк, В.В.Вінярська, Н.Ю.Коломійчук,
Л.В.Березюк та члени учнівського самоврядування
Фотокореспонденти: І.О. Пугач, Н.А. Якимчук
Комп'ютерна верстка: Г.П. Олексійко
Адреса редакції та видавця:
м. Вінниця, вул. Стрілецька, 5
Телефон: (0432) 27-45-64

Статті публікуються у порядку обговорення.
Автори надрукованих матеріалів відповідають
за добір і точність наведених фактів і даних, інших
відомостей.
Редакція залишає за собою право редагувати та
скорочувати текст.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій не завжди збігаються з
точкою зору редакції.

Віддруковано в друкарні
ТОВ «Прес Корпорейшн
Лімітед», м. Вінниця,
вул. Чехова, 12а.
Телефон:
(0432) 55-63-97
Замов.№18 75 02
Тираж: 800 шт